

اداره خانی :

فصله پنجمین بازار می صاحبیلر خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

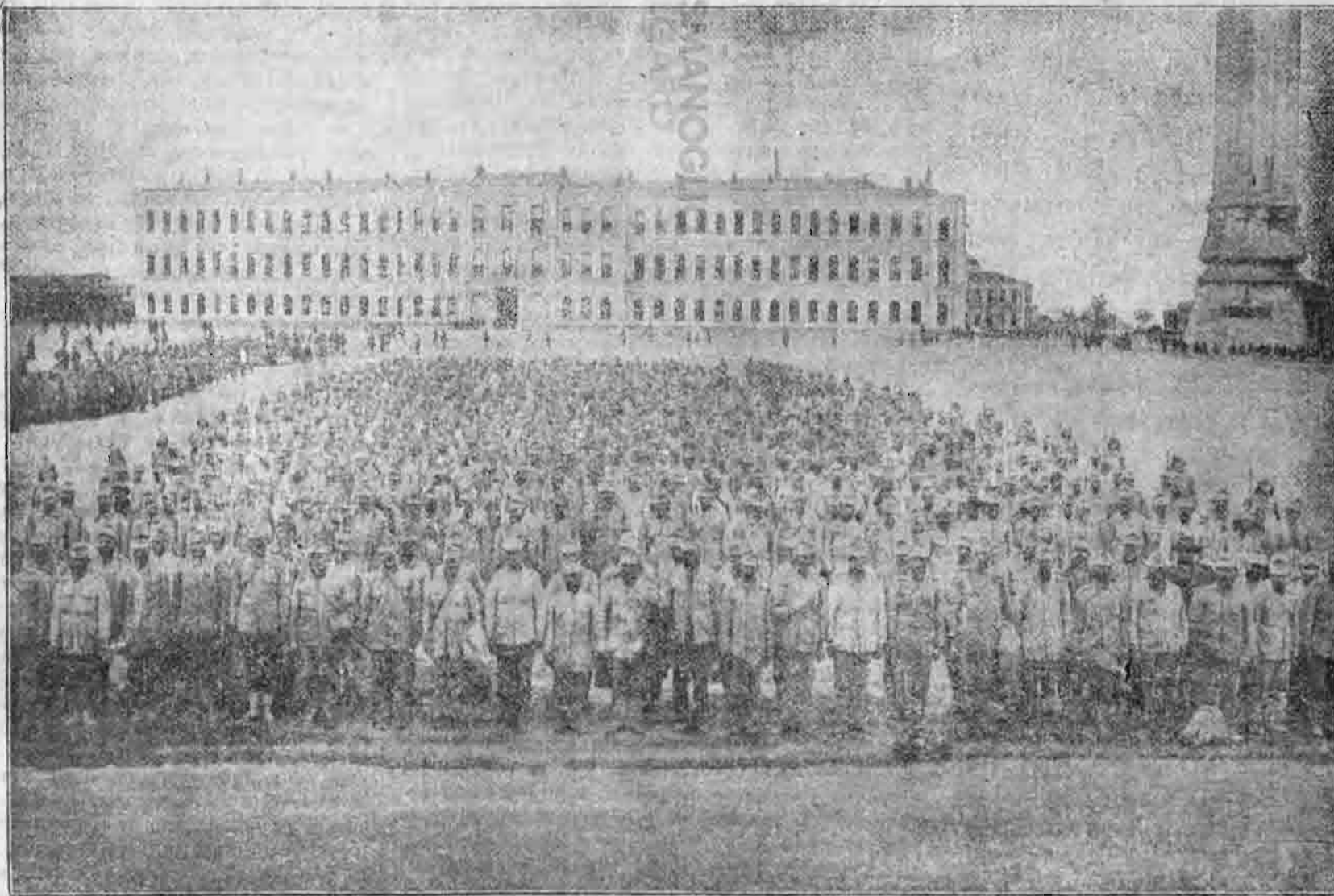
آرستورولوس د. خریستیدیس

'Αβ' Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✠ ΓΡΑΦΕΙΑ ✠ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>'Εσωτερικού ἔτησίᾳ γρ. 30 'Εξωτερικού ἔτησίᾳ φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>'Εσωτερικού ἔτησίᾳ γρ. 50 'Εξωτερικού . . . φρ. 18</p> <p>— ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ —</p>	<p>ΠΡΟΠΟΝΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΗΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	---	--

Ρουμᾶνοι αἰχμάλωτοι ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΘΗ

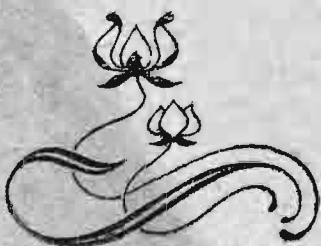
Ἐπανερχομαι εἰς τὸ ζήτημα τῶν ψυχικῶν παθῶν, ἅτινα ἐγείρουσι πολλάκις ὑπερφίαλον τὴν κεφαλὴν καὶ ἀξιοῦσι νὰ κανονίσωσιν αὐτὰ μόνον τὴν πολιτείαν τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν ὑπάρχει ἐν ἀφθονίᾳ ποσὸν τόσον ἰσχυρᾶς θελήσεως, τὸ ὁποῖον νὰ εἰμπορῆ νὰ ἐπιβληθῆ ἐπὶ τῶν παθῶν, νὰ τὰ δαμάσῃ, νὰ τὰ περιορίσῃ καὶ ἐξουδετερώσῃ τὴν καταστρεπτικὴν αὐτῶν ἐπενέργειαν. Ὅταν ἡ ὄρεξις, ἡ ροπὴ, ἡ κλίσις, ἡ συνήθεια ὀγκωθῶσιν εἰς πάθη, τότε ἡ θέλησις, πᾶσα θέλησις, εἶναι ἀνίσχυρος, ὁ νοῦς δορυφορεῖ, ἀντὶ νὰ εὐθύνῃ, σύρεται, ἀντὶ νὰ ὀδηγῆ. Τότε ὁ ἀνθρώπος καθίσταται εἰλωσ, καίτοι ἐλεύθερον ὄν, τὸ δ' αὐτεξούσιόν του, κατερειπωμένον τελείως, κείται νεκρὸν, θῦμα τοῦ γιγαντωθέντος πάθους. Ὁ τοιοῦτος ἀνθρώπος ἔχει χάσει πλέον τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ἀξίαν, οὐδὲ δύναται νὰ δράσῃ ἐπωφελῶς δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ δὲν ἔχει θέλησιν, ὁ δὲ νόμος τῆς σαρκὸς του, ὁ ἀντιστρατευόμενος πρὸς τὸν νόμον τοῦ νοῦς του, ἀποδεικνύεται ὑπέρτερος καὶ κυρίαρχος.

Οἱ ἀνθρώποι, ὅσοι εἶναι καὶ κατέστησαν εἰλωτες καὶ δοῦλοι τῶν παθῶν των, ὡς οἰκογενειάρχαι, ὡς γονεῖς, ὡς υἱοί, ὡς ἄτομα, τέλος, εἶναι ἀνάξιοι προσοχῆς, ἄθλιοι, ἀμελοῦντες τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τῶν στοιχειωδῶν καθηκόντων των, τὴν θλίψιν, ἀντὶ τῆς χαρᾶς, τὴν στυγνότητα, ἀντὶ τῆς εὐθυμίας, τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὸ δάκρυ, ἀντὶ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ μειδιάματος, εἰς τὸ περιβάλλον αὐτὸν διαχέοντες, ἕως οὗ καταστῶσι κινούμενα πτώματα, τὴν ἀπόνοιαν τῆς σηπεδόνος ἀπόζοντες.

Ἴνα μὴ συμβῆ ποτε τοιοῦτο τέλος, ἀν δὲν θέλωμεν νὰ καταντήσωμεν εἰς τοιαύτην οἰκτρὰν κατάστασιν, πρέπει ταχύτατα, ἀν μὲν εἴμεθα νέοι, νὰ περιορίσωμεν ἐν τῇ γενέσει τῆς καὶ προτοῦ τονωθῆ κάθε ροπὴν μας, ἀν δὲ εἴμεθα γονεῖς, νὰ ἐπαγρυπνῶμεν ἐπὶ τοῦ βίου τῶν τέκνων μας καὶ νὰ τονώσωμεν τὴν θέλησιν των διὰ τῶν ὀδηγιῶν μας, ὅπως μὴ τύχῃ καὶ αἱ μικραὶ ἐκεῖναι ἔξεις των καταστῶσι πάθη φρικτά, πάθη, τὴν καταστροφὴν προεξαγγέλλοντα.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

— Ἄν εἶναι ὀλίγοι οἱ ἀληθινοὶ ἐκτιμηταὶ τῆς γυναικείας ἀξίας, ὡς τὴν περιέγραψες προχθές, μὴ νομίσης, φίλε μου, ὅτι καὶ αὕτη εἶναι ἀφθονος καὶ διάχυτος εἰς τὴν κοινωνίαν μας. Δὲν θὰ εἰμπορέσης μάλιστα ποτὲ νὰ μὲ πείσης, ὅτι ὑπάρχουν περισσότεραι γυναῖκες, ἀξιαὶ τῆς ἐκτιμήσεως ταύτης, ἀπὸ τοὺς ἀνδρας, οἱ ὅποιοι εἶναι καὶ διατηροῦνται ἀκόμη λάτρεις τῶν ὥραιων ἰδανικῶν, μὲ τὰ ὅποια περιβάλλουσι τὴν γυναῖκα. Στρέψα, παρακαλῶ, τὸ βλέμμα σου γύρω καὶ ἰδέ. Τί θ' ἀνακαλύψῃς; τὴν ἐπιπολαιότητα εἰς τὸ ἦθος, τὸ ψῦδος εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὰς παρειάς, τὴν ἀστάθειαν εἰς τὴν καρδίαν, τὸν ἀκροχαισμὸν, τὴν ἐκδικητικὴν. Τί εἶναι αὐταὶ αἱ κόκκοι, ποῦ περιφέρονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ; Εἶναι ἡ θλιβερά, ἡ ἐπώδυνος ἐξέλιξις τῆς ἀρχαίας γυναικός, ἡ ὁποία εἶχε βασιλείαν τῆς τῆν οἰκογένειαν καὶ ἐθεώρει τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὡς τὸν μόνον τῆς προορισμὸν. Τώρα; ἡ οἰκογένεια ἐγκαταλιμπάνεται εἰς τὰς τροφὰς καὶ τὰ μίσθαρα ὄργανα ὑπόπτου ἀγωγῆς καὶ ἀναπτύξεως, ὁ σύζυγος δὲν ἀπασχολεῖ καὶ πολὺ τὴν γυναῖκα, ἡ δὲ ἐξωτερικὴ ζωὴ, ἡ ζωὴ τοῦ χάνεται εἰς ἐπουσιώδη καὶ ἀνούσια πράγματα, ἡ ζωὴ ἡ ἐλαφρὰ καὶ ἀσκοπος, ἀπορροφᾷ τὰς ὥρας τῆς σημερινῆς κυρίας καὶ δεσποινίδος, ὅταν δ' ἐπιστρέψῃ στὸ σπιτὶ τῆς, φέρει εἰς αὐτὸ τὰς ἐκρήξεις τῶν μουρασμένων νεύρων τῆς, βτὴν ἀηδίαν τοῦ κόρου, τὴν ἐκ τῆς κοπώσεως ἐξάντλησιν. Ἡ γυναῖκα σήμερον, καίτοι ἐπιζητεῖ τὸν γάμον ἐπιμύως καὶ ἐπιτακτικῶς, παρὸ ὀλίγον φροντίζει νὰ εἶναι τοῦ ἀνδρός τῆς ὁ ἀληθινὸς σύντροφος, ἐκείνη, ἣτις θὰ συμμερισθῆ τὴν χαρὰν του, διὰ νὰ τὴν πλασπασιάσῃ, καὶ τὴν θλίψιν του, διὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ. Αὕτη, ποῦ εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τῆς ζωῆς, εἰς τὰ φοβερὰ διλήμματα τοῦ βίου θὰ τὸν κατευθύνῃ μὲ τὸ διαυγὲς πνεῦμά τῆς, τὸ ὁποῖον θὰ ἐνισχύσει ἀπὸ διάθεσμον καρδίαν. Εἰμπορεῖς νὰ μὴ δεῖξῃ πολλὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι νὰ καυχηθῶν, ὅτι εἰξεύρουν ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ των, ἐξ ἴσου καὶ τὴν κουζίαν των, ὅχι ὀλιγότερον ἀπὸ τὸ καλλυντήριον; Δὲν ὀμιλῶ διὰ τὰς ἀπόρους, ἐκεῖνας, τῶν ὁποίων τὰ οἰκονομικὰ εἶναι στενὰ καὶ περιορισμένα, διότι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἀποβλέπω εἰς τὰς προθέσεις καὶ ὄχι εἰς τὴν ἐνασχόλησιν. Χάρις διὰ μίαν στιγμὴν τὸν χροσόν, ποῦ λείπει, εἰς μίαν τέτοιαν ὑπαρξιν καὶ θὰ ἰδῆς, ὅτι εὐθὺς θὰ τινάχῃ ἀπὸ τὴν κουζίαν τῆς καὶ ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς ἐργασίας, διὰ νὰ μιμηθῆ τὰς ἄλλας.

Τὸ μακρὸν, τὸ θλιβερὸν αὐτὸ παράπονον τοῦ φίλου, τὸ ὁποστᾶζον βαρεῖαν καὶ σκυθρωπὴν τὴν μελαγχολίαν τῆς ψυχῆς του — ψυχῆς ἀνδρικής — ἀποτελεῖ τὸ ἀντίροπον τοῦ παραπόνου τῆς οἰκοδεσποίνης, τὸ ὁποῖον ἀπασχόλησε τὴν στήλην αὐτὴν κατὰ τὴν προπαρελθούσαν ἐβδομάδα.

Ἡ οἰκοδεσποῖνα τότε διετύπωνε τὴν πιερὰν παρατήρησιν, ὅτι σπανίζουσι ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ οἱ ἀνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ἀληθινοὶ θαυμασταὶ τῆς γυναικείας ἀρετῆς, καὶ προστίθενται σωρηδὸν εἰς τὴν αἰωνίως ὀγκουμένην λεγεῶνα ἐκεῖνων, οἱ ὁποῖοι κατευθύνουσι τὰς προτιμήσεις των πρὸς τὴν ἐκφυλισθεῖσαν γυναῖκα, τὴν πλαγγόνα τὴν εὐθραυστον, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται εἰς τὰς αἰσθησεις καὶ ὄχι εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τοῦ ἀνδρός τὴν καρδίαν. Σήμερον ὁ ἀνδρας, ἐξ ἐναντίας, ἐκφράζει καὶ διαγράφει τὴν μικροτέραν διάγνωσιν, ὅτι αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἀκριβῶς σπανίζουσι περισσότερον καὶ ὅτι πολὺ ὀλίγοι, ἐλάχιστα ἴσως, ἀπέμειναν αἱ ἀληθιναὶ ἐξαιρέσεις, ὡς ἀπομεινάρια κλεισῆς λησμονημένης γενεᾶς, ἣτις μετεπήδησαν ἀπὸ τῆς κοινότητος τῆς ζωῆς εἰς τὴν νέκραν τῶν μουσειῶν καὶ τῆς ἱστορίας.

Δὲν ἀπήνησα εἰς τὸν φίλον ἐκεῖνον. Τὸν ἀφήμα ν' ἀπομακρυνθῆ μὲ τὸν βραδύν, τὸν σκυθρωπὸν βηματισμὸν του. Ἀλλὰ τὸ μελαγχολικὸν του παράπονον δὲν ἀπεμακρύνθη. Μὲ παρηκολούθει μὲ ἐπιμονήν, μὲ σφοδρότητα, ἀχώριστον ἀπὸ τὰς σκέψεις μου, ἀνεπηρέαστον ἀπὸ τὰς νέας παρα-

στάσεις, αἱ ὁποῖαι παρήλαυον ἐμπρὸς μου.

Τὸ παράπονον μὲ παρηκολούθει μὲ ἐπιμονήν καὶ δὲν μ' ἐγκατέλειπεν, ἀκόμη καὶ ὅταν εὐρέθη εἰς τὸ κομψόν, τὸ ἀρχοντικὸν σαλόνι φιλικῆς οἰκογενείας, εἰς τὸ ὁποῖον φιλόφρων πρόσκλησις μᾶς εἶχε συναθροίσει, ἐπ' εὐκαιρίᾳ διπλῆς ἐορτῆς.

Ἐκεῖ, κατὰ τὰς τερπνὰς ὥρας τῆς στοργικῆς ὑποδοχῆς ἐκείνης, ἀπέθη νὰ ἐξελιχθῆ μὲ τὴν ἀφέλειαν, ποῦ γοητεύει, ἀνυπόκριτος καὶ χωρὶς κοινωνικὰ retouches ἡ ταινία τῆς ἀληθινῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, ἡ ὁποία περιβάλλει μὲ εὐώδεις καὶ θωπευτικὸν βάλσαμον τὴν ψυχὴν καὶ διαχέει τὴν γλυκυτέραν θαλαπωρὴν εἰς τὴν καρδίαν. Ἐκεῖ ἡ οἰκοδεσποῖνα, ἀληθινή, ὑπέροχος, εὐγενής, μὲ τὴν καλλονὴν τῆς ψυχῆς ἀναδιδομένην ἀβίαστος καὶ ἐκδηλουμένην ἀφελῶς, ἐγοήτευε μ' ἕνα ὄλω; διόλου διάφορον τρόπον, ἀπ' ἐκείνους, τοὺς ὁποίους μᾶς ἔχει συνηθίσει ἡ νεωτέρα mondanité. Ἦτο ἐν ταύτῃ ἡ εὐζυγος, ἡ οἰκοδεσποῖνα, ἡ μήτηρ, ἡ κυρία. Καὶ τὰς ποιήσεις αὐτῆς ἰδιότητος, τὰς πολυσχιδαῖς αὐτὰς ὑποστάσεις, ἐγνώριζε νὰ ἐναρμονίξῃ μὲ ἕνα τοιοῦτον τρόπον, ὥστε καμία ἐξ αὐτῶν νὰ μὴ ἀδικητῆ καὶ οὐδεμία νὰ ὑπερτερῆ ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἄλλης.

Εἰς τὸ περιβάλλον τῆς οἰκοδεσποίνης ἐκείνης, ἡ ἐξέλιξις ἡ ἐκφυλιστικὴ δὲν κατέρχεται νὰ ἐπιθέσῃ τὴν φρικαστικὴν τῆς σφραγίδα καὶ ὁ φοβερὸς κοινωνικὸς σιμοῦν, ποῦ ξηραίνει κάθε βλάστησιν, εὐρεν ἐδῶ ἕνα στοργικὸν προέρεσμα, βαθέως ἐρριζωμένων ἠθικῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπεμάκρυναν τὸν νεκρωτικὸν ἀνεμον ἀπὸ τὰς ψυχὰς, αἰτινας διετηρήθησαν ἀγαθὰ, ἀνεπηρέαστοι, ἀθικτοί.

Ἡ κομψότης δὲν ἐφθασε μέχρι τῆς ἐκδικητικῆς, ἡ μόρφωσις δὲν ἀπετάλει ψιμύθιον καὶ τὸ ψιμύθιον τοῦ προσώπου καὶ τῆς καρδίας δὲν εἰσέδυσεν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν ἐκείνο ἄδυτον. Ἡ νενηρομῶλος φορὰ τῆς στοργῆς πρὸς τὴν οἰκογένειαν, ἡ συνεικνότης ἡ ἀδιάσπαστος, ἀπετέλου τὴν ὑπερτεροῦσαν δύναμιν, ἣτις πάλιν δὲν εἶχε φθάσει νὰ καταστῆ σινικὸν τεῖχος, ἀπομακρύνον πᾶσαν ἐκδήλωσιν καὶ πᾶσαν διάχυσιν.

Ἡ ταινία αὕτη τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, ἣτις δὲν ὑπέστη τοῦ χρωστικῆς τὴν νόθον ἐπεξεργασίαν, ἐξελίσσεται ἀβίαστα, ἀφελῶς καὶ, ὅσον αἱ σκηναὶ τῆς παρήλαυον πρὸ τῶν ὀμμάτων, τόσον καὶ τὸ παράπονον τὸ ἀνδρικόν—τὸ παράπονον τοῦ φίλου—εὐβένυτε σιγὰ σιγὰ, ὑπεχώρει...

Ἀπέναντι αὐτοῦ ὄρθουτο οὐχὶ σωρεία λόγων καὶ ρητορικὰ ἐπιχειρήματα κενά, ἀλλ' αὕτη ἡ πραγματικότης, αὕτη ἡ ζωὴ, αὐτὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ὀμιλοῦν μὲ τὴν σαφή, τὴν εὐγλωττον, τὴν ἀναμφίροητον δύναμιν των. Τί ἰσχύουν αἱ λέξεις, αἱ ὑπόνοιαι, αἱ κατηγορίαι, ὅταν αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπαντοῦν εὐγλώττως καὶ καταρρίπτουσι κάθε ἀπαισιόδοξον κρίσιν; Κατηγορήσατε τὸν ἥλιον, ὅτι δὲν λάμπει μισρὰ δέσμη τῶν ἀκτίων του εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν τῆξιν τῆς μωρᾶς αὐτῆς συκοφαντίας. Κατηγορήσατε τὴν γυναῖκα δὲν ἔχομεν ἢ νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς κατηγοροῦς τῆς δειγμάτων τῆς γυναικείας ἀξίας, τῆς στοργῆς, τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς σοβαρότητος.

Ἀλλὰ μὴ νομίσετε, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ εὐρεθῶν εἰκὴ καὶ τυχαῶς εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα, εἰς τὴν προχειροτέραν ἀναζήτησιν. Ἡ ἀξία κρύπτεται ὑπὸ τὸ μῶδιον πταίου, ὅσοι δὲν λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ τὸ ἀνευρίουν. Ἄν ἐπ' αὐτοῦ στίλβουν μόνον πυγολαμπίδες, ὡς μὴ νομισθῆ, ὅτι δὲν κρύπτονται ὑπ' αὐτὸ εἰ ἀδάμαντες.

Δὲν θὰ εἶναι ἐξίσου ἀδίκον νὰ σχηματίζεσθαι ἰδέα παρὶ μᾶς ὀλοκλήρου κοινωνίας ἐκ μερικῶν ἐπιπολαιότητων, αἱ ὁποῖαι ἐπιπλέουσι, καθὼς τὰ κούφια καρύδια, ἐπὶ τοῦ ὕδατος;

Ὅχι, τὸ παράπονον τοῦ φίλου εἶναι ἀληθὲς τόσον μόνον, ἐφ' ὅσον τὸ βλέμμα ἀφορᾷ εἰς τὴν δινομένην ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων ἢ εἰς τὸν ὀμιχλώδη καὶ μολίβδινον οὐρανόν. Ὅταν ἐφειδασθῆ μὲ τὸ τηλεσκόπιον, θὰ ἰδῆ, ὅτι κάτωθι τῆς θολῆς ἐπιφανείας ὑπάρχει τὸ ἀκίματον ὕδωρ καὶ ὑπὲρ τὰ νέφη ἡ διανυστερὰ διαφάνεια.

Καὶ τὸ παράπονον τοῦ φίλου οὐβένυται, ἐκπνέει,

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΣΙΑ

— Όστε θέλεις και καλά να με κάμης να παραδεχθώ, πώς υπάρχουν και γυναίκες ικαναί να θυσιάσουν τον έρωτα αυτών εις τον βωμόν του καθήκοντος και της λογικής; Είσαι μάλιστα πρόθυμος να φέρης και παραδείγματα τοιούτων ήρωικών γυναικών. Έγώ όμως επιμένω να λέγω, ότι μόνον επί της σκηνής ή επί της οθόνης του κινηματογράφου έτυχε να απαντήσω τοιαύτας ήρωίδας, γεννήματα της φαντασίας; τών μυθιστοριογράφων. Μή διαμαρτύρῃσαι, φίλη μου, αυτή είναι ή άλληθια και οφείλεις να την παραδεχθής άσυζητητεί.

Αυτά μου έλεγεν έσπέραν τινά ο φίλος μου Β. κατά τινα θορυβώδη συζήτησιν περι του έρωτος, συγκρουομένου προς το καθήκον.

— Και όμως, φίλε μου, τῷ άπλήντησα, υπάρχουν τοιαύται ήρωίδες, αίνιτες, χωρίς πάταγον, σιωπηλαί και άγνωστοί, διέρχονται προ ήμών, με την καρδιαν αιμάσσουν, αλλά με το μέτωπον ύψηλά και την συνείδησιν ήρεμον, εύτυχεις εν τῷ εκπληρώσει υπερτάτου καθήκοντος. Και είναι μάλιστα ή τοιαύτη της γυναικός θυσία κατά πολύ υπερτέρα της του άνδρός, καθ' όσον ή κόρη, θυσιάζουσα υπέρ ύψηλής τινος ιδέας τον έρωτα αυτής, θυσιάζει την εύτυχιαν ολοκληρου της ζωής της, διότι δια την γυναίκα έρως είναι ίσος τῷ εύτυχίω, ενῶ δια τον άνδρα ο έρως είναι εφήμερόν τι πάθος, στιγμιαίος τις πόθος, από του οποίου δεν δύναται τις να έξαρτήση βεβαίως την εύτυχιαν του βίου του.

Ο φίλος μου ήθέλησε να διαμαρτυρηθῆ, άλλ' έγώ εξηκολούθησα :

— Και δια να σε πείσω εντελώς, θα σε διηγηθῶ ιστορίαν πραγματικήν, αληθῆ, της οποίας ή ήρωίς δεν εγεννήθη εκ της φαντασίας μυθιστοριογράφου, άλλ' εκ γονέων, όπως συ και έγώ, ούδ' άπλήντησα αυτήν επί της σκηνής ή της οθόνης του κινηματογράφου, άλλ' εν τῷ ζωῆ, και μάλιστα εν τῷ εκπληρώσει του ίσρωτέρου και εύεργετικωτέρου τών έργων. Άκουσε λοιπόν :

Προ διετίας ειχον άσθενήσει σοβαρῶς, επειδή δε κατ' οίκον ήτο αδύνατον να μοι παρασχεθῶσιν αί περιποιήσεις και προφυλάξεις, τας οποίας άπήτει ή άσθενεία μου, ήναγκάσθησαν οί οικείοί μου να με μεταφέρουν εις νοσοκομείον, όπου ένοσηλεύθην επί δύο μήνας. Κατά τον πρώτον μήνα ή κατάστασίς μου ήτο επικίνδυνος, έμαθον μάλιστα άργότερον, ότι οί ιατροί πολύ όλίγας έλπίδας περι διασώσεώς μου ειχον.

Ότε παρήλθα πλέον ο κίνδυνος και εισήλθον εις το στάδιον της αναρρώσεως, ήρχισα να συνδιαλέγωμαι μετά της άργυρνου και συμπαθοῦς νοσοκόμου μου, της αδελφῆς Έρριέττης, από του προσώπου της οποίας δεν ήδυνάμην ν' άποσύρω τους όφθαλμούς· τοσαύτην συμπάθειαν άνέπνεε το γλυκύ και καταβεβλημένον αυτής πρόσωπον, εις το όποιον ήδύνατό τις ν' άναγνώσῃ τās τραγικάς σελίδας του άτυχούς αυτής βίου.

Ήτο εικόσιτόν έτών, αλλά τά κουρασμένα της χαρακτηριστικά και αί πρόωροι ρυτίδες, τās οποίας ο πόνος ειχε χαράξει εις το εύφυές αυτής μέτωπον, προσέδιδον εις αυτήν μεγαλειέταν ήλικίαν.

Έσπέραν τινά, φανταζομένη, ότι έγώ κοιμῶμαι, παρεδόθη εις σκέψεις πολύ λυπηράς βεβαίως, καθ' όσον ήκουσα στεναγμόν εν είδει λυγμοῦ έξερχόμενον του στήθους της. Φοβηθείσα δε μήπως ο στεναγμός εκείνος μ' έξυπνήσῃ, έσπόγγισε τους όφθαλμούς της και ήρέμως μ' έπλησίασεν.

Έγώ ήνοιξα τους όφθαλμούς, εκείνη δε, έπιθέτουσα την χείρα αυτής επί του μετώπου μου, ειπε :

— Μήπως ύποφέρετε, δεσποινίς; διατί δεν κοιμῄσθε; έπιθυμείτε τίποτε;

— Όχι, τῷ άπλήντησα, άπόψε ειμαι καθ' όλα καλά· νομίζω όμως, ότι σεεις ύποφέρετε περισσότερο έμοῦ. Ή άναπνοή σας είναι βαρεία και οί όφθαλμοί σας έξυθροί εκ προσφάτων δακρῶν. Άδελφή μου, έξηκολούθησα, θα έπαύθουν, χωρίς να θεωρηθῶ άδιάκριτος, να έγνώριζον το αίτιον της μεγάλης σας θλίψεως και μελαγχολίας· ίσως, διηγουμένη εις έμε τον πόνον της ψυχῆς σας, άνακουφίστετε έαυτήν.

Άντι άπαντήσεως, με ήρώτησεν :

— Ήγαπήσατε, δεσποινίς;

— Ναί, τῷ άπλήντησα, ήγάπησα, άλλ' ύπῆρξα άτυχῆς εν τῷ έρωτί μου.

— Λοιπόν, άκούσατέ με σεεις, της οποίας ή καρδιά εγνωρίσε τον έρωτα και ήτις δι' αυτού κατέστη αδελφή της ιδιικής μου. Έγεννήθην εν Γερμανία, όπου από πολλών έτών ήτο έγκατεστημένος ο πατήρ μου. Τα πρώτα έτη της ζωῆς μου ήσαν εύτυχή και άμέριμνα· ούδέποτε ειχον γνωρίσει την θλίψιν και τον πόνον. Ήμην δακαεπτά έτών, όταν ο πατήρ μου ήσθένησε σοβαρῶς, οί δε ιατροί τον συνεβούλευσαν άλλαγῆν του κλίματος· χάριν δε της ύγείας του, ήναγκάσθημεν να έλθωμεν εις Κωνσταντινούπολιν. Το ταξίδιον υπήρξεν όλέθριον δι' έμε και την δυστυχῆ μου μητέρα. Διότι εν τῷ μέσῳ αυτού ο πατήρ μου άπέθανε και τον έθάψαμεν εις το ήρεμον νεκροταφείον του σταθμοῦ, όπου μᾶς συνέβη το φοβερόν δυστύχημα. Τέλος, ή μήτηρ μου και έγώ εφθάσαμεν οδυρόμενοι εις Κωνσταντινούπολιν, εν τῷ οποίῳ ένοικιάσαμεν δύο δωμάτια προς κατοικίαν, Ήρχισα τότε να διδάσκω γεωμανικά και κατώρθωνον δια της εργασίας μου ν' άνακουφίζω την μητέρα μου, της οποίας έμεινα το μόνον στήριγμα. Την σχετικῆν αυτήν εύτυχιαν μου ήλθε να συμπληρώσῃ εν γλυκύτατον ειδύλλιον, εις έρως θεϊος, σιωπηλός και άφωνος, έρως καθ' όλα σύμφωνος προς τὰ όνειρά μου και τās έπιθυμίας μου.

Έδῶ διέκοψε την διήγησίν της και έφερε την χείρα επί του μετώπου, ως δια να αποδιώξῃ σκέψιν τινά θλιθεράν, και έσυρε το κάθισμά της πολύ πλῆσιον της κλίνης μου, ίνα άκούσω καλλίτερον την σελίδα ταύτην του θλιθεροῦ αυτής βίου.

— Ή οικία, εις την οποίαν από τριών ήδη έτών έμένομεν, συνείχατο προς το όπισθεν μέρος με μαγευτικώτατον κήπον της παραπλεύρας κειμένης οίκίας, της οποίας τους κατοίκους δεν εγνώριζον, ούδ' έσχον ποτέ την περιέργειαν να μάθω. Πολλάκις όμως ήσθάνθην την έπιθυμίαν να καταβῶ εις τον άνθόσπαρτον εκείνον κήπον και να μεθύσω με το άρωμα, το όποιον άφθόνως διέχεον το αϊγόκλημα και τὰ σπάνια εκείνα ρόδα, τών οποίων δεν εγνώριζον τον έπιτήδειον κηπουρόν. Πρωίαν τινά, έγεσθαίσα προ της ώρισμένης ώρας, όπως μείνω άπαρατήρητος υπό τών κατοίκων, κατήλθον εις τον παράδεισον εκείνον και ζωηρά έτρεχον από του ένός ρόδου εις το άλλο, μετά ήδυπαθείας όσφρανομένη αυτά.

— Διατί, δεσποινίς, δεν κόπτετε τὰ ρόδα ταῦτα, άφου τοσαύτην προς αυτά αισθάνεσθε άγάπην;

Τās λέξεις αυτάς ήκουσα όπισθεν μου και στραφείσα ειδον προ έμοῦ νέον ύψηλόν, του οποίου ή μορφή εύθυσ μοι ένέπνευσεν έμπιστοσύνην και πρόθυμος τῷ άπλήντησα :

— Έάν μοι δίδετε την άδειαν, θα κόψω πολύ εύχαρίστως εν εξ αυτών, διότι ύποθέτω, ότι σεεις ελοθε ο καλλιτεχνήσας τον μικρόν τουτον παράδεισον, άφου σᾶς βλέπω με το ποτιστήριον εις τās χείρας.

Και έπειτα την χείρα, δια ν' άποσπάσω εν εκ της πλησίον μου ροδῆς. Ήτο λευκόν, αλλά μόλις άπέκοψα αυτό, έστιγματίσθη έρυθρόν εκ του αίματος, το όποιον έπυρεν εκ της χειρός μου, κεντηθείς υπό τών άκανθῶν. Ή θεά του αίματος μοι έπέφερε μικράν τινα λιποψυχίαν, την στιγμήν δ' εκείνην ήσθάνθην, ότι εύρέθην εις τās άγκάλας του εύγενούς εκείνου νέου. Όταν ήνοιξα τους όφθαλμούς, ειδον επ' έμοῦ κύπτοντα άνησυχῶς δύο πρόσωπα, το εν εκ τών οποίων κάλλιστα άνεγνώρισα. Το άλλο ήτο πρόσωπον γυναικός μεσήλικος, άρκετά συμπαθοῦς, ήτις καταπληκτικῶς ώμοιάζε προς τον νέον μου φίλον.

Άφου μετ' όλίγον εντελῶς συνήλθον, έσηκώθην να φύγω. Τότε ο νέος, όστις ώνομάζετο Μαυρίκιος, έπροθυμοποιήθη να με συνοδεύσῃ μέχρι της θύρας του κήπου. Εκεί, προ της ροδῆς, παρετήρησα το αίματοστικτον εκείνο ρόδον, το όποιον ειχεν εκφύγει τών χειρῶν μου. Έκυψα, όπως το πάρο, αλλά, ταχύτερος έμοῦ εκείνος, ήρπασε το ρόδον και συγχρόνως ήπλωσε την χείρα και άπέκοψεν εκ της ροδῆς εν εκ τών ώραιότερων άνθῶν της και, προσφέρων αυτό εις έμέ, ειπε :

— Δεσποινίς, το ρόδον αυτό το σκληρόν, το όποιον σᾶς εκέντησε και έβάφη με το αίμά σας, το κρατῶ εις άνάμνησιν της εύτυχούς γνωριμίας μας, άντ' αυτού δε σᾶς προσφέρω τουτο, ως δείγμα της μεγάλης μου εκτιμήσεως και του άπειρου μου σεβασμοῦ.

Τον Μαυρίκιον, δεσποινίς, ήγάπησα με όλην την δύναμιν της ψυχῆς μου, όπως άγαπᾶ τις την πρώτην φοράν, διότι μέχρι της εποχῆς εκείνης το θεϊόν αισθημα του έρωτος δεν ειχε συγκινήσει την καρδιαν μου, τον ήγάπησα παραφόρως, τυφλῶς. Όχι, τυφλῶς δεν ήγάπησα, διότι, εάν ο έρως μου ήτο τυφλός, δεν θα μ' έβλέπατε σήμερα ενδῶ πλησίον σας, με την πικρίαν εις τὰ χείλη και την άπογοήτευσιν εις τους όφθαλμούς· όχι, τώρα θα ήμην ιδική του, σύζυγός του... Σύζυγός του, έπιθύρουν ως εν όνειρῳ, έγώ ιδική του σύζυγος, να ζῶ, να άναπνέω δι' αυτόν, να ζῶ εις την άγκάλην του την θερμήν, ν' άποκοιμῶμαι με τās θωπείας του, να έξυπνῶ με τὰ φιλήματά του!

Έν δάκρυ, το όποιον δεν προσεπάθησε να κρατήσῃ, εκύλησεν από τους μεγάλους αυτής όφθαλμούς, τους πλήρεις μελαγχολίας.

Έξηκολούθησε :

— Γνωρίζετε, δεσποινίς, ότι ή εύτυχία εις τον κόσμον τουτον ούδέποτε είναι μακράς διαρκείας και ότι αί στιγμαί της χαρᾶς μᾶς φεύγουσι πριν προλάβωμεν να γευθῶμεν αυτών. Αοθάνεια σοβαρά της μητρός μου, άπαιτούσα άμέσους περιποιήσεις, με ήνάγκασαν να διακόψω τὰ όλίγα μαθήματα, τὰ όποία μοι ειχον άπομείνει, υπεχρεώθην δε να έξοδεύσω την έλαχίστην του πατρός μου κληρονομίαν, όπως έπαρκῶ εις τās ανάγκας της κληνόμενῃς μητρός μου, μετ' άπελπισίας δε εντός όλίγου άντελήφθη, ότι τὰ όλίγα εκείνα χρήματα έξηντλήθησαν και ότι το φοβερόν της ένδειας φάσμα μᾶς ήπειλει. Ή μήτηρ του Μαυρίκιου ήρχετο συχνά να βλέπῃ την μητέρα μου και πάντοτε, έννοούσα τās οικονομικάς δυσχερείας μας, έδιδε χρηματικά βοηθήματα. Έδεχόμην τās εύεργεσίας εκείνας με μειδίαμα εύχαριστήσεως εις τὰ χείλη, ως ήθοποιός, όστις γελᾶ, ενῶ ή καρδιά αυτού σπαράσσεται και όταν, μακράν της εύεργετίδος, μακράν της ταλαιπώρου μητρός μου, άνελογιζόμεν τον φραγμόν, εν αί άγάθουργαί αυταί της μητρός του ήγειρον μεταξύ έμοῦ και αυτού, όταν άνελογιζόμεν, ότι εκάστη εύεργεσία εκ μέρους εκείνης με άπεμάκρυνεν εκείνου δύναμει της εύγνωμοσύνης, ήν αιώνιως θα έχρεώσθουν εις αυτήν, πικρά έχυον άπελπισίας δάκρυα.

— Δυστυχισμένο μου παιδί, μου έλεγεν ή μήτηρ μου, ήτις ειχεν άντιληφθῆ το μαρτύριον της καρδιάς μου, πνίξε τον έρωτα τουτον, πολέμησε δι' όλαν τών δυνάμεων της θελήσεώς σου τον έρωτα αυτόν, ένόσω είναι ακόμη καιρός, προσπάθησε να λησμονήσῃς τον Μαυρίκιον, τον όποιον ή μήτηρ του προσορίζει δια νύμφην πλουσίαν και άριστοκράτιδα.

— Μητέρα μου, της έλεγον, δεν είναι πλέον καιρός να είναι πολύ άργά πλέον· ο έρως μου έχει βαθείας τās ρίζας, είναι μέγας και βαθύς ως ο ωκεανός.

— Λησμονεῖς, κόρη μου, ότι έχομεν εις την μητέρα του Μαυρίκιου μέγα χρέος, το όποιον με κάθε θυσίαν οφείλομεν να πληρώσωμεν; Έπειτα, είσαι βεβαία, ότι σε άγαπᾶ ο Μαυρίκιος; Και εάν σε άγαπᾶ, διατί δεν σοι ώμίλησε ποτέ περι της άγάπης του;

Έάν με ήγάπα! Και οί γλυκεῖς όφθαλμοί του, οίνιτες μοι ώμίλησαν εύγλωττότερον της γλώσσης, ή θεία εκείνη συγκίνησις, την οποίαν διέκρινα εις το ειλκιρινές αυτού πρόσωπον εις εκάστην συνάντησίν μας, δεν ήσαν δείγματα του άγνωτέρου, του ίσρωτέρου έρωτος! Διατί δεν μοι ώμίλησεν! Ω! τουτο μετ' όλίγας ήμέρας το έμαθον άκουσίως μου, το έμαθον όλως άπροόπτως. Άκούσατε, δεσποινίς : Ήμέραν τινά ή κατάστασις της μητρός μου εδεινώθη, μη έχουσα δε προς τίνα να καταφύγω, έτρεξα, όπως ειδοποιήσω την κ. Α. Όταν έπλησίασα εις το δωμάτιόν της, ήκουσα προφερόμενον το όνομά μου και άκουσίως μου έσταμάτησα. Δια της ήμαιοκίτου θύρας διέκρινα έντός του δωματίου την κ. Α., καθημένην επί του άνακλίντρον, άρκετά τεταραγμένην, και πλησίον αυτής γονυπετή τον Μαυρίκιον, ήκουσα δε, τρέμουσα εκ συγκινήσεως, τον εξῆς διάλογον :

— Το άπεφάσισεσ λοιπόν, παιδί μου, να πάρῃς την Έρριέτταν, την κόρην αυτήν, ήτις οὔτε προίκα έχει, οὔτε εξ άριστοκρατικής οικογενείας κατάγεται, μίαν διδασκάλισσαν, την όποιαν από τόσου ήδη καιρού έγώ συντηρῶ εκ φιλανθρωπίας και συμπαθείας προς την άτυχή μητέρα της; εις τοιούτος άσχος γάμος, γνώριζε, ότι μεγάλως ήθελε με δυσαρεστήσει.

— Μά, μητέρα μου, έλεγεν εκείνος, ή Έρριέττα είναι τιμιά και εργατική κόρη, με εύγενή αισθήματα και εύαίσθητον καρδιαν, τὰ μόνα προσόντα, τὰ όποία δύνανται να καταστήσωσιν εύτυχή ένα

σύζυγον. Οὐδέποτε τῆ ἀμίλησα περὶ τοῦ ἔρωτός μου, διότι ἐγνώριζον, ὅτι τοῦτο θὰ σὲ δυσηρέσει, τώρα ὅμως μοὶ εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ ὑπομείνω τὴν φρικτὴν βάσανον τῆς ἀβαστασιότητος. Μητέρα μου, τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἐκτιμῶ· ἡ συγκατάθεσίς σου θὰ μοὶ ἀνοίξῃ τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας.

Ἐλεγε τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐκεῖ, γονυπετῆς πρὸ τῆς μητρὸς του, μὲ ἀπειρον συγκίνησιν καὶ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, μόνις συγκρατούμενα. Ὡ! πῶς θὰ τὸν ἐλάτρευον! μὲ πόσῃν ἀγάπῃν θὰ ἐσπόγγιζον μὲ τὰ χεῖλη μου τοὺς προσφιλεῖς ἐκείνους ὀφθαλμούς, τοὺς ὕγρους ἐκ τῶν δακρύων!

Ἦσαν ἀρκετὰ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἤκουσα· ἔτρεξα ὡς παρῶφρον πλησίον τῆς μητρὸς μου, ἥτις ἠσύχως ἐκοιμάτο. Ἄνωθεν τῆς κλίνης της, πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς, ἐκρέματο σταυρός, φέρον ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ἰησοῦν σταυρωμένον. Ἐκεῖ, πρὸ τοῦ συμβόλου αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου, ἔκαμα τὸν μέγαν μου ὄρκον. Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἐκρούσθη. Ἠγέρθη, ὅπως ἀνοίξῃ, καὶ εἶδον πρὸ ἐμοῦ τὸν Μαυρίκιον μετὰ τῆς μητρὸς του.

Εἰς τὸ πρόσωπόν μου ἦτο διακεχυμένη ψυχικὴ γαλήνη, οὐδ' ἔχνος τῆς ἐν τῇ ψυχῇ μου πάλης διεκρίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου μου.

Ἡ μήτηρ μου ἐξηκολούθει κοιμωμένη. Ἀεσποινίς Ἐρριέττα, ἤρχισεν ἡ μήτηρ τοῦ Μαυρίκιου, ὁ υἱός μου ἔχει νὰ σὰς ὀμιλήσῃ· εἰσθε πρόθυμοι ν' ἀκούσετε αὐτόν;

Καὶ εἰς νεῦμά μου, ὅτι πολὺ εὐχαρίστως ἦθελον τὸν ἀκούσει, ἐκείνος εἶπεν, ἐνῶ οἱ περιπαθεῖς ὀφθαλμοὶ του μὲ προσέβλεπον δακρύροοι μὲ βλέμμα ἰσσίας καὶ μυστικῆς ἐλπίδος:

— Δεσποινίς, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γνωριμίας μας ἀπειρον ἠσθάνθη συμπαθειαν πρὸς ὑμᾶς καὶ ἐκτίμησιν, ἥτις σὺν τῷ χρόνῳ μετετράπη εἰς ἄλλο γλυκύτερον αἶσθημα! Τώρα ἔρχομαι μετὰ τῆς μητρὸς μου, ὅπως ἐρωτήσω, ἐὰν δέχεσθε νὰ με καταστήσετε τὸν εὐτυχέστερον τῶν θνητῶν, συνδέουσα τὴν τύχην σας μετὰ τῆς ἰδικῆς μου... Δεσποινίς, ὁ ἔρωτός μου εἶναι εἰλικρινής, δὲν ἀποβλέπει παρὰ μόνον εἰς τὴν εὐτυχίαν σας, ἥτις θὰ εἶναι εἰς τὸ ἐξῆς τὸ μόνον μου μέλημα. Δέχεσθε, δεσποινίς;

Ἡ φωνὴ του εἰς ἐκάστην λέξιν ἐπνίγετο ὑπὸ λυγμῶν καὶ ἔπαλλεν ἐκ συγκινήσεως, ἡ μορφὴ του ἦτο κάτωχρος, αἱ δὲ χεῖρές του σπασμαδικῶς ἐκίνουν τὴν ράβδον, τὴν ὅποιαν ἐκράτει εἰσέτι.

Ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἦτο ἡ κρισιμωτέρα τῆς ζωῆς μου, καὶ ὅμως δὲν ἔχασα τὸ θάρρος μου, δὲν ἀφήκα νὰ με κυριεύῃ ἡ συγκίνησις· ἔρριψα κατ' ἀρχάς ἐν βλέμμα ἐπ' ἐκείνου, τὸν ὅποιον δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου ἠγάπησα καὶ τὸν ὅποιον ἴσως οὐδέποτε θὰ ἐπανέβλεπον πλέον, κατόπιν παρετήρησα τὸ ψυχρὸν καὶ ἀπαθές τῆς μητρὸς αὐτοῦ πρόσωπον, τὴν ἤρεμον μορφὴν τῆς εἰσέτι ἀμερῆμον κοιμωμένης μητρὸς μου καὶ τέλος, τὸ βλέμμα μου ἵσταμάτησε πρὸ τοῦ ξυλίνου σταυροῦ, τοῦ συμβολίζοντος τὴν ὑπερτάτην θυσίαν.

— Κύριε, ἀπήντησα, ἡ εὐγενὴς αἰτησίς σας μεγάλως μὲ τιμᾷ, δυστυχῶς ὅμως εἰμαι ἠναγκασμένη ν' ἀποποιηθῶ καθ' ὅσον οἱ γονεῖς μου πρὸ πολλοῦ ἔχουσι δώσει λόγον ἀντ' ἐμοῦ εἰς τὸν ἐν Γερμανίᾳ διαμένοντα ἐξάδελφόν μου, δὲν δύναμαι δὲ ν' ἀθετήσω τὴν ὑπόσχεσίν των ταύτην.

Μία λάμπρις εὐχαριστήσεως, τὴν ὅποιαν διέκρινα εἰς τὸ ψυχρὸν τῆς μητρὸς του πρόσωπον, μ' ἐπεισεν, ὅτι ἡ θυσία μου, ἡ θυσία τῆς εὐτυχίας ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς μου, ἠεὺχαρίστησε τὴν κ. Α., τὴν εὐσεργετιὰ μου, ἥτις, ἀναχωροῦσα, θερμὸν ἐπέθηκεν ἀσπαμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

Κάτωχρος ὁ Μαυρίκιος ἐξῆλθε, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τῆς μητρὸς του, προσπαθῶν νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς, οἵτινες ἐξέφευγον τοῦ στήθους του.

— Μητέρα μου! εἶπον, ὅταν ἐκείνη ἐξύπνησε, καὶ ἔπεσα εἰς τὴν ἀγκάλην της· ἔσο ἡσυχὸς πλέον, τὸ χρέος μου πρὸς τὴν κ. Α. ἐπληρώθη, καὶ ἐπληρώθη πολὺ ἀκριβὰ, μὲ τὴν εὐτυχίαν μου.

Ἄν ἐπανεῖδον τὸν Μαυρίκιον πλέον, ἔμαθον ὅμως, ὅτι, ὑπακούσας εἰς τὴν μητέρα του, ἐνυμφεύθη κόρην πλουσίαν. Ἐγὼ, οὐδεμίαν δεχθεῖσα πλέον ἐκ τῶν εὐσεργεσιῶν τῆς μητρὸς του, μετέφερα τὴν ἀσθενῆ μητέρα μου εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο, ὅπου ὄρκισθην ν' ἀφισιώσω τὰ ἐπίλοιπα ἔτη τῆς θλιβερᾶς ζωῆς μου.

Ἐδῶ, ἀνακουφίζουσα τοὺς πάσχοντας, θεραπεύουσα τοὺς ἀσθενεῖς, ἀγρυπνοῦσα πλησίον τῶν ἐτοιμοθανάτων καὶ γλυκαίνουσα τὰς τελευταίας αὐτῶν στιγμὰς, λημονῶ τοὺς πόσους μου καὶ ἀισθάνομαι τὴν γλυκύτεραν ἀνακούφισιν εἰς τὴν τοσοῦτον δοκιμασθεῖσαν ψυχὴν μου.

— Ἴδού, φίλε μου, ἡ ἱστορία τῆς ἡρωίδος μου πῶς τὴν εὐρίσκει; προσέθηκα.

— Βλέπω, ὅτι ἡ ἡρωὶς σου εἶναι πραγματικὴ ἡρωὶς· δὲν μοὶ λέγεις ὅμως, δὲν ἐπανεῖδε πλέον τὸν Μαυρίκιον;

— Παρατηρῶ, ὅτι ἤρχισες νὰ ἐνδιαφέρεσαι δι' αὐτὴν· ἀκούσον λοιπὸν καὶ τὸ οἰκτρότατον τέλος τῆς περιπετείας της: Πρὸ τινῶν μηνῶν εἶχον ὑπάγει, κατὰ τὴν συνήθειάν μου, διὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ· μὲ εἶπον, ὅτι ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου της καὶ μὲ ὠδήγησαν ἐκεῖ.

Ἦτο οἰκτρὸν θέαμα νὰ βλέπῃ τις εἰς ποίαν ἀθλίαν κατάστασιν εὗρον τὴν δυστυχῆ νεάνίδα, τὴν προῶτως μαρανθεῖσαν ταύτην ὑπαρξίν. Εἶδον ἐπὶ τῆς κλίνης της ἕνα ἀμορφον ὄγκον, ὅστις εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἀνοιχθείσης θύρας ἐκινήθη. Οἱ χαρακτηριστοὶ τοῦ προσώπου της ἦσαν ἠλλοιωμένοι καὶ προέδιδον βαθεῖάν τινα μελαγχολίαν, ἀπεικονίζοντες ὀδυνηρὸν ἄλγος καὶ σιωπηρὸν ἀγρίας ἀπογοητεύσεως αἰσθημα, τὸ ὅποιον ἐξωτερικεύετο διὰ βαθέων στεναγμῶν, ἐκπνεόντων ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς, τῶν πικρῶς διαστελλομένων.

— Ἄ! εἰσθε σεῖς, εἶπεν. Ἐλθετε, ἔλθετε νὰ μάθετε καὶ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας μου. Εἶδον τὸν Μαυρίκιον, ναί, τὸν εἶχον εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐδέχθην τὰς θωπείας του. Ὡ! πόσον ὠραία ἐγνώριζε νὰ θωπεύῃ! πόσον θερμὸν ἦτο τὸ φίλημά του!...

Ἐνόμισα, ὅτι παρεφρόνησεν, ἀλλ' ἐκείνη ἐξηκολούθησε:

— Πρὸ τριῶν ἡμερῶν τὸν ἔφερον ἐδῶ βαρέως ἀσθενῆ, σχεδὸν ἀναισθητὸν· μία κυρία τὸν συνῶδευεν ἦτο φαίνεται ἡ σύζυγός του. Ἀφοῦ τὸν ἐτοποθετήσαμεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔφυγεν ἐκείνη. Εἶπεν, ὅτι ἐβιάζεται. Ὡ! πόσον ἦτο παρηλλαγμένος! πόσον ἦτο ὄχρὸς καὶ σχεδὸν γέρον! Ὅταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἤμην πλησίον του. Μὲ ἀνεγνώρισε καὶ ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ, ἐγὼ ὅμως τὸν ἐκράτησα.

— Ἐρριέττα, μὲ εἶπε, σὺ εἶσαι! δὲν ὑπανδρεύθης μὲ τὸν ἐξάδελφόν σου; Ὡ! εἶπέ με, εἶπέ με, ὅτι καὶ σὺ μὲ ἀγαπᾷς, εἶπέ με, ὅτι πάντοτε μὲ ἠγάπας, ὅτι δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς, ὅτι θὰ γίνῃς ἰδική μου!...

Ἐλησμόνη, ὅτι εἶχε σύζυγον, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τὸ εἶχον λησμονήσει. Δὲν ἐκρατήθη πλέον, ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ τὰ δάκρυά μας ἀνεμίχθησαν.

— Ἐρριέττα μου, εἶπε πάλιν, δὲν θέλω ν' ἀποθάνω τώρα, ὅποταν τοσαύτῃ εὐτυχίᾳ μὲ περιμένει θὰ ζήσω, θὰ ζήσω διὰ σέ, διὰ τὴν εὐτυχίαν μας. Θὰ φύγωμεν μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, διὰ νὰ κρύψωμεν τὴν εὐτυχίαν μας ἀπὸ τὰ ζηλότυπα βλέμματα!

— Ναί, Μαυρίκιε, τοῦ ἔλεγον, θὰ φύγωμεν μακρὰν, διότι σὲ ἀγαπῶ, ναί, ὡς σὲ ἠγάπων πάντοτε!

— Καὶ τώρα, δῶσέ μου τὸ πρῶτον φίλημα, τὸ φίλημα τῶν ἀρραβῶνων μας, εἶπε, καὶ τὰ χεῖλη του ἐξήλθον τὰ ἰδικά μου.

Εἰς τὸ φίλημα ἐκεῖνο συνεκέντρωνεν ὅλην του τὴν δύναμιν, ὅλην του τὴν ζωὴν! ναί, ὅλην του τὴν ζωὴν, διότι, ὅταν ἀπέσυρα τὰ χεῖλη μου, παρετήρησα πρὸ ἐμοῦ ἐν πτώμα!

Αὐτὰ μὲ εἶπε καὶ ἐσωριάσθη πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐκτοτε ἡ ἀδελφὴ Ἐρριέττα περιφέρεται ὡς φάσμα ἐντὸς τοῦ νοσοκομείου, πρὸς οὐδένα ὀμιλεῖ μόνον, ὅταν κἀνεὶς ἐκ τῶν ἀσθενῶν ἐτοιμάζεται νὰ ἀπέλθῃ ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν βασάνων, τὴν ἀκούει τις ψιθυρίζουσαν λέξεις ἀκαταλήπτους. Ἴσως δι' αὐτῶν διαβιβάξῃ τὸ πικρὸν της παράπονον πρὸς τὸν νεκρὸν μνηστῆρά της.

ΝΕΛΛΗ

ΜΗ Μ' ΑΓΑΠΗΣΗΣ!

Μὴ μ' ἀγαπήσης! Τί μὲ πειράζει;
Ἐγὼ μὲ φθάνει πῶς σ' ἀγαπῶ.
Στὸν ἔρωτά μου βρῆκ' ἡ ζωὴ μου
μὰ εὐτυχία κ' ἕνα σκοπὸ.

Νὰ σὲ πανοῦνης, νὰ σὲ θανατώζω,
καμάρι ὄλων νὰ εἶσαι σὺ,
αὐτὴ ν' ἡ μόνη μου εὐτυχία,
αὐτὴ χαρὰ μου εἶναι χρυσοῖ.

Κ' εἰν' ὁ σκοπός μου κατὶ νὰ γείνω,
τὸ ὄνομά μου νὰ φημισθῇ,
καὶ ἡ καρδιά σου τὸν ἔρωτά μου
μὲ πρηφάνεια νὰ θυμηθῇ.

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΡΙΣΤΗΙΑΟΥ

ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ, καθ' ἣν χαράσσονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, δὲν ἐλήφθη ἡ εἰδήσις τῆς ἀπαντήσεως τοῦ ὀμίλου τῆς Συνεννοήσεως εἰς τὴν περὶ εἰρήνης διακοσίωσιν τῆς Τετραπλῆς Συμμαχίας.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν μεσολοβουσῶν ἡμερῶν, τὸν λόγον εἶχεν ὁ τύπος. Οὕτως, αἱ μὲν ἐφημερίδες τῆς Συμμαχίας διὰ τῶν ἀρθρῶν των προέβησαν εἰς διεξοδικὴν ἐρμηνείαν τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἐλατηρίων τῆς διακοινώσεως ταύτης, τονίζουσαι, ὅτι μόνον λόγοι φιλανθρωπίας καὶ καθήκον ἐκπολιτιστικῶν ἦσαν τὰ αἷτια τῆς τοιαύτης εὐγενοῦς πρωτοβουλίας. Οὐδὲ δύναται νὰ καταστῇ τὸ ἐναντίον πιστευτόν, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ Συμμαχία ἐπανειλημμένας ἤρατο νίκας καὶ κατὰ τοῦ νέου αὐτῆς ἐχθροῦ.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἀνταντικὸς τύπος, ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ οἴκου εἶχον παρελάσει πομπῶδεις καὶ ὑπερφιάλοι μεγαλοσυχίαι, δὲν ἠδυνήθη εὐθὺς νὰ οικειοποιηθῇ πρότασιν εἰρήνης, προσερχομένην ἐκ τῶν ἀντιπάλων, ἐπιμένει δὲ εἰς τὴν μέχρις ἄκρων ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου. Μεταξὺ τοῦ τύπου τούτου ὁ ρωσικὸς ὑπερακοντίζει τὴν σφοδρότητα.

Ἄλλ' ἡ δημοσιογραφία τῶν οὐδετέρων θέτει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των καὶ καλεῖ τοὺς ἐμπολέμους νὰ καταθέσωσι τὰ ὄπλα. Ἡ ἀνθρωπότης ἐκουράσθη πλέον νὰ παρίσταται μάρτυς φρικαστικῆς τραγωδίας, τὸ συμφέρον τῆς προόδου ζητεῖ καὶ ἐπιβάλλει τὴν εἰρήνην.

Ἄλλ' ἡ διπλωματία τῆς Συνεννοήσεως ἡ ἐπίσημος σιγῆ μέχρι τῆς σιγῆς ταύτης. Αὕτη, ἥτις εἶναι ὑπόλογος διὰ τὸ παρελθόν, δὲν θὰ εἶναι ὀλιγότερον ὑπεύθυνος διὰ τὸ μέλλον, καὶ βεβαίως θὰ σκεφθῇ ἠρέμως καὶ ἐπισταμένως πρὸ τοῦ ἀπαντήσῃ, θὰ σκεφθῇ δὲ ὅχι μόνον τὸ ἴδιον αὐτῆς συμφέρον, ἀλλὰ τὸ συμφέρον ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Δι' αὐτὸ ἀρροσκόμηθα νὰ εὐελπιστῶμεν, ὅτι ἀπέναντι τῆς φοβερᾶς εὐθύνης, τὴν ὅποιαν θὰ ὑπέχη ἡ διπλωματία τῆς Ἀντάντ διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου, θὰ ὀρθωθῇ καὶ θὰ δεχθῇ, ὅπως ἀρχίσουν αἱ τῆς εἰρήνης διαπραγματεύσεις.

ΜΑΡΙΑ

Εἰς μνημόσυνον Μ. Α. Χ. († 1903).

Ἀσκατρία χρόνια τώρα, π' ἀξύννητ' ἡ Μαρία
κοιμάται πάντα μέσ' στὸ μνήμα τὸ βαθύ,
μὲ τῆς Μορφιάς, ποῦ ζήλεως, τὴ θεῖ' ἀκινησία,
ὀλόλαμπρη, ἀνδοστολίστη καὶ σὺν τὸ φῶς ξανθῆ.

Στὰ νυφικά της ξάπλωσε κ' εἶσι κοιμάται ἀκέρα
— νικητῆρ' Ἀγάπη πάθος τοῦ τάφου τὸ γραπτό! —
Σὰν κρῖνα, ποῦ μαρμάρωσαν, ὁ κόρφος της, τὰ χεῖρα,
καὶ τὸ κορμί της ἕνα μάρμαρο κ' αὐτό.

Ὅμως θολὰ δὲν ἔφανε στὰ μάτια της ἡ ἀράχνη,
τὴ φλόγα νὰ σκεπάσῃ, π' ἀναβ' ἡ ζωὴ
μιά μυστικὴ στὰ λούλοδα, ποῦ τὴ στολίζουν, ἄχνη
δροσοσταλάζει ἀπ' τὴ βασιεῖα τοῦ στήθους της πνοή.

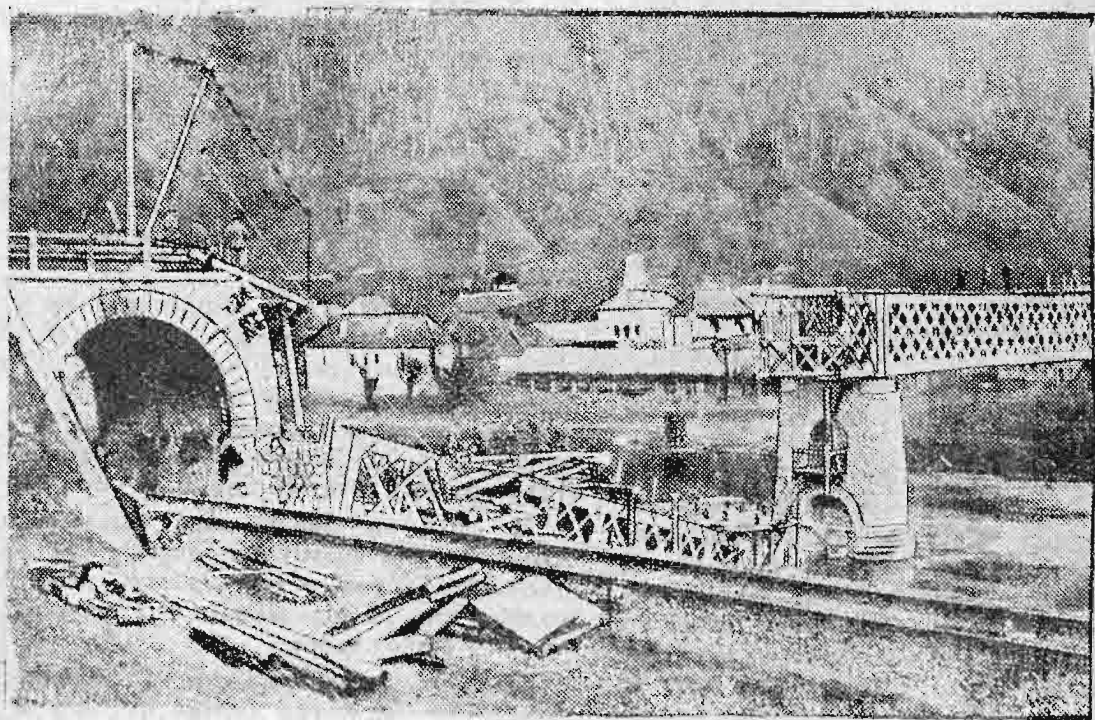
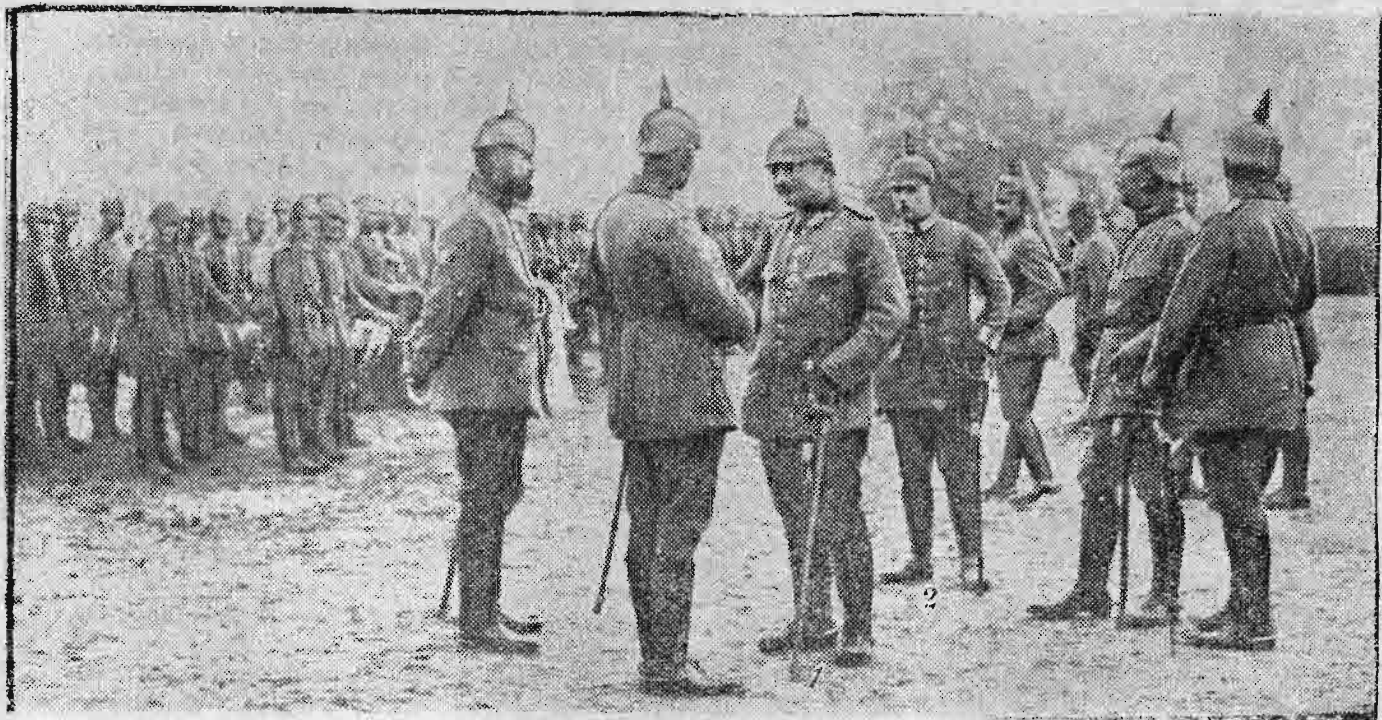
Καὶ κάποιε θ' ἀνοίξουνε τὰ μάτια της, τὰ χεῖρα,
μέσ' σ' ἕνα σφιχταγκάλισμα γλυκό, στὸ μνήμ' ἐκεῖ,
καὶ τὸν καλὸ της θὰ δεχθῇ πάλ' ἡ Μαρί' ἀκέρα,
καθὼς ἡ Ἀγάπη πρόσταξ' ἡ ποιετικῆ.

Α. Σ.

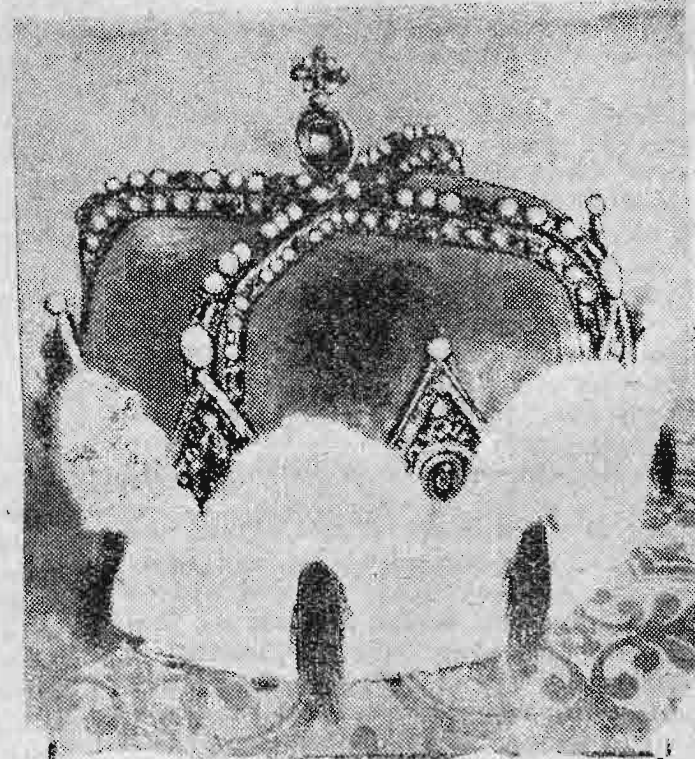

Ο βασιλεύς και ο διάδοχος
της Σαξωνίας
επισημαίνονται τα έν τῷ δυτικῷ
μετώπῳ στρατεύματα.

Ἡ προέλασις τῶν Συμμάχων έν Ρουμανίᾳ.
Ἀνατιναχθεῖσα γέφυρα παρὰ τήν πόλιν Καινέτι.

Ἡ τριακοσιοστὴ ἐπέτειος τῶν πριγκήπων
τῆς νοτίου Αὐστρίας.
Τὸ ἱστορικὸν πριγκηπικὸν στέμμα.

9
**Η ΨΥΧΗ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ**
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 133)

— Κυρία Μερεδίθ, τὴν εἶπα, δὲν εἶμπορῶ νὰ σὰς βλέπω τόσον τεταραγμένην, ἐγὼ δὲ νὰ μὲνῶ ἐδῶ εἰς τὸ πλευρόν σας, χωρὶς νὰ εὐρίσκω ἔστω καὶ μίαν παρηγόρησον λέξιν διὰ σὰς. Θὰ ὑπάγω εἰς ἀναζήτησιν τοῦ συζύγου σας· θὰ λάβω κατὰ τύχην μίαν ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τοῦ δάσους, θὰ παρατηρήσω πλινθῶν, θὰ φωνάξω καὶ θὰ ὑπάγω, ἂν παραστῇ ἀνάγκη, μέχρι τῆς πόλεως.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, φίλε μου, ἐφώνησεν ἡ Εὐα. Πάρτετε μαζί σας τὸν κηπουρὸν καὶ τὸν ὑπηρέτην, καὶ ὑπάγετε πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Ἐπιστρέψαμεν βιαστικὰ εἰς τὴν οἴκουσαν καὶ ἡ Εὐα εἰσημάνεν ἀπανηλημμένως τὸν κώδωνα. Ὅλοι, ὅσοι διέμενον μαζί μετὰ τὸ ζεῦγος Μερεδίθ εἰς τὸ αὐτὸ σπίτι, ἤνοιξαν διαφόρους θύρας καὶ παρουσιάσθησαν.

— Ἀκολουθήσατε τὸν ἰατρὸν Βιρνάβαν, ἐφώνησεν ἡ κυρία.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην καλπασμὸς ἵππου ἠκούσθη

εὐδιακρίτως ἐπὶ τοῦ ἀμμόδου δρόμου. Ἡ Εὐα ἐξέβαλε κραυγὴν εὐτυχίας, ἣτις ἐθίξε τὴν καρδίαν μου. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἐκφρασὴν τῆς θείας χαρᾶς, ἣτις ἐξωγαφῆθη εὐθὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου της, τὸ ὁποῖον ἦτο πλημμυρισμένον ἀπὸ δάκρυα. Ἐκείνη κ' ἐγὼ ἐσπεύσαμεν εἰς τὸν ἐξώστην. Ἡ σελήνη τὴν στιγμήν ἐκείνην, δισχιζούσα τὸ νέφος, ἐφώτιζε τελείως ἓνα ἵππον κῆθιδρον, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁποῖου ἐξήρχοντο ἄφροί. Ἐπὶ τοῦ ἵππου ἐκείνου οὐδεὶς ἐπέβαινε. Τὰ ἡνία ἐκρέμαντο κατὰ γῆς καὶ οἱ ἀναβολαὶ ἐλαφρὰ ἐδονοῦντο εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ζυφοῦ. Μία δευτέρα φωνή, φωνὴ φρίκης τὴν φορὰν ταύτην, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Εὐας· ἐπιτα ἐστράφη πρὸς ἐμὲ μετὰ τὰ μάτια ἀπλανῆ, μετὰ τὸ στόμα ἤμμανικτόν, μετὰ χέρια κρημασμένα.

— Φίλοι μου, ἐφώνησα εἰς τοὺς καταπλήκτους ὑπηρέτας ἀνάπαυε δάδας καὶ ἀκολουθήσατέ με. Κυρία, θὰ ἐπιστρέψωμεν εὐθὺς, καὶ ἐλπίζω μετὰ τὸν κύριόν σας, ὁ ὁποῖος ἴσως θὰ εἶναι ἐλαφρῶς πληγωμένος. Μὴ χάνετε τὸ θάρος σας, θὰ ἐπιστρέψωμεν εὐθὺς.

— Ὡ! εἰς ἀκολουθήσω, ἐπιθύρησεν ἡ Εὐα μετὰ πνιγμένην φωνήν.

— Εἶναι ἀδύνατον, ἐφώνησα, πρέπει νὰ ὑπάγωμεν γρήγορα, ἴσως παραστῇ ἀνάγκη νὰ βαδίσωμεν πολὺ ἂν μᾶς ἀκολουθήσετε, θὰ διακινδυνεύσετε τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ σας.

— Ὡ! εἰς ἀκολουθήσω, ἐπινέλαβεν ἡ Εὐα.

Ὡ! τότε ἠσθάνθη πόσον ἦτο σκληρὰ ἡ μόλις τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἄν εἶχε μετὰ αὐτῆς πατέρα ἢ μητέρα, θὰ τὴν διέτασσε νὰ μείνῃ, θὰ τὴν ἀκράτει διὰ τῆς βίας, ἀλλ' ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο μόνη

ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς ὅλας δὲ τὰς ἐνοστάσεις μου ἐκείνη ἀπῆλθα μετὰ φωνὴν θλιβεράν:

— Θὰ σὰς ἀκολουθήσω!

Ἀνεχωρήσαμεν. Τὰ σύννεφα τότε ἐκάλυπτον τὴν σελήνην. Οὐδὲν φῶς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ εἰς τὸν οὐρανόν. Μόλις ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τῆ βροχῆ τοῦ ἀβεβαίου φωτός τῶν δαδῶν μας τὸν δρόμον μας. Εἰς ὑπηρέτης ἐβάδιζεν ἔμπροσθ καὶ ἐκλίνας τὴν δεξιά πᾶτε δεξιά καὶ πᾶτε ἀριστερά, διὰ νὰ φωτίξῃ τὰς χαραδράς, αἵτινες περιέβαλλον τὸν δρόμον. Ὅπισθεν τοῦ ὑπηρέτου ἐκείνου ἡ κ. Μερεδίθ, ὁ κηπουρὸς καὶ ἐγὼ ἠκολουθοῦμεν μετὰ τὸ βλέμμα τὴν φαινήν δέσμη τῶν ἀκτίνων, ζητοῦντες μετὰ ἀγωνίαν μήπως ἀντικειμένον τι ἀνεύρωμεν, τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Γουλιέλμου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφωανάξαμεν μετὰ δυνατὴν φωνήν τὸ ὄνομα τοῦ Μερεδίθ, μετὰ ἡμᾶς δὲ εἰς πνιγμένον λυγμὸς ἐπιθύρησε μόλις τὸ ὄνομα τοῦ Γουλιέλμου.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δάσος. Ἡ βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ καὶ αἱ σταγόνες της, κτυπῶσαι τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἔπαμον ἓνα τόσον θλιβερόν θόρον, ὥστε ἐφαίνετο, ὅτι τὰ πάντα ἔκλειον γύρω μας.

Τὰ ἐλαφρὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἡ Εὐα, ἢ βροχὴ ἄμέσως τὰ δισπέρασε. Τὸ ὕδωρ ἔσταζε πανταχοῦ, ἐπὶ τῶν μαλλιῶν της καὶ ἐπὶ τοῦ μεταπαι τοῦ νερῆς γυναικὸς, ἣτις προσέκρουεν ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ δρόμου καὶ πολλάκις ἐξ ἀδυναμίας ἐκόμπετο τόσον, ὥστε πρὸ ὀλίγον νὰ πέσῃ εἰς τὰ γένατα, ἀλλ' ἀνιστοκῶντο μετὰ τὴν θέλησιν, τὴν ὁποῖαν παρέχει ἡ ἀπελπισία, καὶ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της. Αὐτὸ ἀπετέλει θλιβερόν θέαμα.

(ἀκολουθεῖ)

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

18

(συνέχεια από σελ. 134)

7. — Παραθερισμός.

Είναι ίσως καιρός να επανέλθω ο αναγνώστης εις την πόλιν μας. “Ας αφήσωμεν προς στιγμήν τον Ίακωβον Εδδημον εις την θλίβιν του και ας επιστρέψωμεν εις την Πρίγκηπον. Έδω θέλομεν συναντήσασθαι άλλην ζωήν, άλλας ασχολίας, άλλα επεισόδια.

Ευχάριστα η δυσάρεστα; αυτό εναπόκειται εις τον χαρακτήρα του αναγνώστου να κρίνη και να προσδιορίση.

Επανήλθομεν. “Εν βλέμμα συναλικόν εις το ώραϊον νησί. Τι χάρις! τι καλλονή! τι άβρότης! Η Πρίγκηπος τώρα παρουσιάζει όλα τα θέληγγρα της εις ένα βαθμόν αφαντάστου τελειότητας. Πλέει εις τα μύρα και εις τον άπειρον της ήδυπαθείας και η άκχειλιζουσα ευδαιμονία της σκορπίζεται άφθονος πανταχοῦ.

Αυτή είναι η πρώτη εντύπωσις. Αυτό το θέαμα παρουσιάζει εις κάθε επισκέπτην εις καθ’ ένα εκ των χιλιάδων εκείνων, τους οποίους αφίνουν την πρωϊαν τα φίλεργα, τα άεικίνητα άτμόπλοια, δια να τους παραλάβουν το βράδυ, μετά διαμονήν ώρων τινων εις την νήσον αυτήν των νεωτέρων μακάρων.

Και όμως! αν αφαιρέσετε το περιβάλλον, την ώραϊαν φύσιν, τα θέληγτρα της εποχής, των ρόδων την άπόνοιαν και των κήπων το ποικιλώτατον θέαμα, η ζωή, η όποια διαβίωσι μέσα εις τας έξοχικας επαύλεις, δεν είναι διάφορος εκείνης, η όποια εξελίσσεται εις τα άπαρημάν της πόλεως. Ο άνθρωπος, και προ πάντων ο πολίτης, όπου δήποτε και αν υπάγη, εις ολονδήποτε περιβάλλον και αν άποδοθή, πάντοτε θα μείνη ο ίδιος, ούδεν άποβάλλον από ό,τι έχει και ούδεν ίσως άποκτών. Μένει καθαρώς ο αυτός.

Και ίδου, καταργείται εις την περίστασιν ταύτην ο σκοπός και της έξοχής η όφέλεια. Οι πολίται λέγουσιν «άλλαγήν» τον παραθερισμόν, διότι αληθινά συναισθάνονται ποίος είναι ο λόγος, δι’ ον πρέπει να παραθερίξη κανείς· εν ταύτοις, η άλλαγή περιορίζεται μόνον εις τα ένδύματα και εις το σπίτι. Δεν προχωρεί περαιτέρω. Δεν φθάνει έως εις την ζωήν, έως εις τους τρόπους του βίου, έως εις τας σκέψεις και τας μυχιούς της ψυχής διατριβάς. Αυτά μένουσιν τα ίδια. Δεν έχουν την «άλλαγήν» των και δι’ αυτό δεν ξεκουράζουσιν τον άνθρωπον, αλλά, τούναντίον, τον άποδίδουσιν περισσότερον κουρασμένον και άπαυδήσαντα.

“Αν λοιπόν εις τον θεατήν της μιάς ώρας η Πρίγκηπος και η ζωή της παρουσιάζη άλλο θέαμα, άλλην ζωήν, εις εκείνον, ο όποιος θα ζητήση να εξετάση και να ζήση τον βίον της, θα παρουσιασθή μία μικρογραφία της ζωής του Πέραν, με τας άρετάς της και με τας κακίας της, με την προσποίησιν της και με την άφέλειαν, με τους κουραστικούς τύπους και την έπιπολαιότητα.

Η Πρίγκηπος το καλοκαιρι παρουσιάζει μίαν μικρογραφίαν της ζωής της πόλεως.

Και εις την μικρογραφίαν εκείνην είναι δυνατόν να διακρίνη τις καλλίτερον τα πράγματα και τας τάσεις. Όπως μέσα εις μίαν σταγόνα αίματος, ήλωμένην επί της ύαλου του μικροσκοπίου, δια του φακού παρουσιάζεται εις το βλέμμα μας όλη η σύστασις του, καθώς επί της έπιφανείας του μάς παρουσιάζονται όρχοόμενα και διαπλέοντα όλα τα ποικίλα μικρόβια, τα όποια εύρίσκονται διάχυτα καθ’ όλον τον οργανισμόν του ανθρώπου, τοιούτοτρόπως και εις την μικροσκοπικήν ζωήν της νήσου δύναται το κοινωνικόν μικροσκοπίον να ανακαλύψη όλην την ύστασιν της κοινωνίας εκείνης και ν’ άποτελέση πλήρη αυτής την εικόνα.

Αι μοναί και τα παρεκκλήσια, τα όποια έχει η Πρίγκηπος, συγκεντρώνουσιν τους θερησολήπτους,

άνδρας και γυναίκας, οι όποιοι εις τας μετανοίας, εις τα κηρία, εις τα τάματα εύρίσκουσιν την ανακούφισιν δια μίαν ζωήν παρελθούσαν και τας έλπίδας δια την ζωήν της επαύριον. Εις το έξοκλήσι εκείνος η εκείνη θα ζητήση την λήθην κάποιας όχληράς βιωτικής περιπετειάς και την έλπίδα προς έπιτυχίαν ενός η περισσοτέρων μελλοντικόν σχεδίων. Εις την Παναγίαν και τον “Αγιον Φανούριον πολλάς ανατίθενται και καθήκοντα προξενητών, διότι αυτοί θα παρακληθώσιν εκ των πρώτων, όπως κάμψωσι την καρδίαν του σκληρού η της σκληράς, η όποια μένει άσυγκίνητος εις το αίσθημά των.

“Εν τούτοις, τα μοναστήρια και τα έξοκλήσια της νήσου άλλοι τα χρησιμοποιούσιν μόνον ως κατειθυσιν των έκδρομών των, ως άφετηρίαν η μέρος αναπαύλας δια τους περιπάτους των. Και αυτοί είναι οι άδιάφοροι “Εχόμεν πολλούς εις την κοινωνίαν.

Οι λούκοιλοι, οι έγκαϊσταί, οι ήδονισταί, οι επικούρεια και οι στωϊκοί εύρίσκονται και έδω εν τη αναλογία των.

Βλέπετε εκεί; “Επάνω εις ένα βράχον κάθεται, με το πρόσωπον προς την θάλασσαν, εις νέος. Το βλέμμα του είναι βυθισμένον εις το άπειρον και φαίνεται, ότι παρακολουθεί κάποια όνειρα, κάποιους μυστικούς ρεμβασμούς. Είναι ο ρομαντικός. “Ολίγον περαιτέρω κάποιος άλλος, άδιαφορών δια την φύσιν, δια το περιβάλλον, δια τας καλλονάς, κύπτει επί των σελίδων ενός βιβλίου, το όποιον τον συνοδεύει μαζί του εις τους περιπάτους του. “Αδιαφορεί δια μίαν ώραϊαν δύσιν και πολ’ άκεις λημονεί, ότι η ώρα του γεύματος έχει περάσει και είναι μακράν από το κατάλυμά του.

“Εν τούτοις, ο τρίτος δεν όμοιάζει ούτε με τον ένα, ούτε με τον άλλον· η, μάλλον, όμοιάζει με τον πρώτον, διότι δεν κρατεί ως εκείνος βιβλίον, όμοιάζει και με τον δεύτερον, διότι άδιαφορεί εις τας καλλονάς του περιβάλλοντος. “Αλλά διαφέρει και του ενός και του άλλου, διότι ασχολείται άπαλαυστικά να άδειάση εις το στομάχι του το περιεχόμενον της καλαθούρας, την όποιαν έφερον έως εκεί.

“Επακολουθεί η ποικιλία των ζευγών. Ποικιλία μενάλη, με πληθύν άποχωρήσεων και διατονισμών.

“Εν ζεύγος γεροντικόν σύρει εις την παραλίαν το κουρασμένο του βήμα. Εις την διάνοιαν και την ψυχήν όρχοῦνται μόνον αι άναμνήσεις — και μόνον άναμνήσεις — ούδεν άλλο πλέον τολμή να εισδύση εκεί. Αι άναμνήσεις δια τους γέροντας είναι, ό,τι ο παθολογικός πολύπους δια τους έξ αυτού άρρώστους· άναπτύσσεται έφ’ όσον παρέρχεται η ηλικία και καταλαμβάνει βαθμηδόν την θέσιν του όργάνου, όπου ένεφάλευσε. Την κατέλαβεν όλόκληρον; το όργανον παύει να ενεργή.

“Ετυχε να όμιλήσετε με γέροντας. “Εχουν θαυμαστήν εύστρεφίαν πνεύματος εις το να στρέφουσιν την όμιλίαν προς το παρελθόν. Περιγράφετε μίαν κοσμικήν συγγενήν των της χθές; δεν σας αφίνουν καν να τελειώσετε. Θα εύρουν τον τρόπον να σας σύρουν πενήντα χρόνια όπισω και να διηγηθούσιν με ζωηρά χρώματα μίαν έσπερίδα, η όποια έλαβε χώραν προ ήμισώς αιώνας. Και, ενώ την διηγούνται, αισθάνονται μίαν άτέρμονα απόλαυσιν, μίαν ήδυπάθειαν, ένα γλυκασμόν, ο όποιος άποστάζει από τα χείλη των. Δι’ αυτό οι γέροντες αγαπούσιν την συναναστροφήν των νέων. Προς αυτούς έμπορούν να είσοβιν πολλά άγνωστα, και μ’ αυτούς να αισθανθούσιν την απόλαυσιν του άναμνηστικου του παρελθόντος.

Τώρα το γεροντικόν ζεύγος σύρει το άσταθές βήμά του επί της παραλίας, εις τα ίδια μέρη, εις τα όποια ίσως έγνωρίσθη και συνεδέθη. Και τι δεν του ένθυμίζουσιν τα μέρη εκείνα, που ήλλαξαν τόσο με την πάροδον των έτών! Το μάτια του

βλέπουν διπλά: την εικόνα του παρελθόντος και την εικόνα της σημερινής πραγματικότητας. Και την εικόνα του παρελθόντος θεωρεί περισσότερον γλυκείαν, περισσότερον θεαματικήν.

“Ετερον ζεύγος χάνεται υπό τα θυσανικά φυλάματα των ψεύκων του λόφου. Είναι το ζεύγος του παρόντος. Εις την ψυχήν των δεν υπάρχει χώρος δια την άνόμησιν. “Ο ψυχικός αυτός πολύπους δεν έσαμε την εμφάνισιν του εις την καρδίαν των. Είναι αυτή γερμάτη μόνον από έλπίδας — και μόνον έλπίδας! — “Εν τούτοις, το ζεύγος αυτό των έρωτευμένων δεν είναι το αυτό ποικίλλει αναλόγως των διαθέσεων και της ψυχικής υπεστάσεως έκάστου των άποτελούτων τοῦτο.

Βλέπεμεν ζεύγη με την άβεβαίαν δειλίαν του αληθινού αισθήματος, το όποιον, αντι ν’ ανοίγη, σφραγίζει το στόμα, αντι να λαλή, σιωπή. “Εχόμεν και ζεύγη με την ισχυρότητα παραφόρων συγκλοισμών, οι όποιοι δεν γνωρίζουσιν όρια... Τα βλέμματα των διασταυρούνται εις φλογερών διαξίφισμόν και εις τα παλλόμενα χείλη των άντικατοπτρίζεται η επανάστασις των οϊσθήσεων...

Την ποικιλίαν αυτήν την άτέρμονα στεγάζουσιν τα πεύκα της Πρίγκηπου και σηκώνει με άναγκαιότητα το έδαφος της. Και η ποικιλία αυτή είναι πολύ καταφανής, τόσο, όσον προεσπίπτει πυκνή εις όλων τα μάτια.

“Εντός της ποικιλίας αυτής εκλήθη να ζήση η Δώρα Δρόσου.

“Αλλ’ ειχεν, άρα γε, μάτια ήρεμα να την διακρίνη και να την παρακολουθήση; Με το πένθος εις την καρδίαν, με την άχλυν εις τον νοῦν, με την πικρίαν εις την ψυχήν, διότι εύρέθη εις οίκογένειαν τελείως ξένην, με τα ιδανικά της και με τα ήθη της, δεν ήδύνατο να παρακολουθήση την κίνησιν και την ζωήν.

Βγαίνει κανείς εις το παράθυρον, δια να παρακολουθήση τους διαβάτας, όταν μέσα εις το σπίτι ούδεν το άνησυχητικόν υπάρχει. “Αλλ’ όταν φλέγεται το οικημα, κανείς δεν είναι δυνατόν να εύρεθῆ τόσο ηλιθίως ψυχραιμος, δια να έχη την άνοχήν να εξέλθη εις τον έξωστην και να άπολαμβάνη των περιπατητών την διάβασιν.

Η ψυχή της Δώρας ειχε τας τριφυμίας της. Αυταί δεν την άφινον να στρέψη έξω τα μάτια, άλλα την ήνάγκαζον να κλείσται μέσα εις την καρδίαν της, με τας σκέψεις της, με τους πόνους, με τους διαλογισμούς.

Παρήλθον μερικαί ήμέραι. Τα πράγματα ειχον περιβληθῆ όλην την τυπικότητα και αι σχέσεις δεν ειχον καταστή εγκάρδιοι και στεναί. Η κ. “Ακάνθου, παρ’ όλον τον έγωισμόν, τον όποιον τη παρέιχεν η θέσις της και η περιουσία της, δεν ειχε πάρει όλην την έπιβολήν επί της κόρης, την όποιαν ήσθάνετο διάφορον από όλας εκείνας, αι όποια ειχον παραλάβει από το σπίτι της με την ιδιότητα διδασκαλίσσης. Τα μικρά παιδιά εξ άλλου δεν ειχον άποκτήσει την οίκειότητα εκείνην, την όποιαν συνήθως έλάμβανον από την δευτέραν ήμέραν της έγκαταστάσεως κάθε νέας παιδαγωγού. Δι’ αυτό πολλάκις έσπευδον εις την μίς Μαίρη, δια να της είπουν με το θάρρος της οικειότητας και της έπιρροής, την όποιαν εξήσκουν επάνω της, τας έξομολογήσεις των — αι όποιαι δεν ήσαν παιδικαί — τα τι ήκουσαν εις την σημερινήν συγγέντησιν, τι σκανδαλάκι έμαθον δια την οίκογένειαν Ρ. και δια την κ. Α.

“Η μίς Μαίρη τα ήκουε με άναγκαιότητα. “Ητο συνηθισμένη.

(άκολουθεί)

“Εφθασαν έσχάτως:

“Απόσταγμα φυτών δυναμιστικόν και χαμαιμήλου γερμανικου (δίδει ώραιάς χρυσιζούσας άνταυγίας εις την κόμην. *Suc de Laitue* αριθ. 8 (λευκαίνει το δέρμα και κρατεί την ποδύραν). Κρέμα Αφροδίτης αριθ. 35 (εξαιλείει και τας παλαιότερας ρικνάδας του προσώπου, και δίδει εις το δέρμα λευκότητα και βελουδίην όψιν). Διάφορα *Lotions* (άπαράμιλλα δια την καθημερινήν περιποίησιν του προσώπου). Κραγιόν δια τα χείλη και τους όφθαλμούς. “Ερυθρόν αριθ. 29 (δίδει εις τας παρειάς και τα χείλη χρώμα μαγνητικόν) “Ερυθρόν αριθ. 31 (παρέχει ώραιότητα χωρίς να φαίνεται). *Montonnieres*. Πεταλούδες. Ταινία του μετώπου Ταινία προς διαμόρφωσιν της ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντίνα κρυσταλλωμένη, και όλα τα κατάλληλα προς διατήρησιν και άνανέωσιν της γυναικείας ώραιότητας

εις το ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη όδός, αρ. 77. — Τηλέφωνον 1148.

ΠΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

‘Η μελάνη επικίνδυνος ;

Πρό τινος Ιατρικόν περιοδικόν προέκάλυσε την συγκίνησιν του δημοσίου, υποστηρίζον, ότι η μελάνη, των άνοικτών μελανοδοχείων πρό πάντων, περιέχει ποσότητα σημαντικήν παθογενών βακτηρίων και ότι συνεπώς άποτελει κίνδυνον δι’ όλους έμεινους—τά παιδιά πρό πάντων—οί όποιοί έχουν την κακήν συνήθειαν να θέτουν την πένναν των εις τό στόμα ή να έβαλεΐφουν τας κηλίδας της μελάνης με την γλωσσάν των, άφοϋ διά του μέσου τούτου εισάγονται εις τόν οργανισμόν μικρόβια επικίνδυνα διά την υγείαν.

‘Ο Ιατρός όμως Heymain του Breslau έζητησεν, όπως διά πειραμάτων άποδείξη κατά πόσον ή ιδέα εκείνη ήτο όρθή και κατά πόσον ή μελάνη άποδεικνύεται άνθυγιεινή. Λοιπόν, μετά μακράς μελέτας, άπέδειξεν, ότι ή μελάνη, ως κατασκευάζεται σήμερον, είναι πολύ όλίγον κατάλληλος διά να χρησιμεύση ως έδαφος καλλιέργειας διά τας μικρόβια. ‘Οχι δε μόνον δεν γενιγ μικρόβια παθογόνα, άλλα και όσα τυχόν εισάγονται εις αυτήν, εύρίσκουσι πολύ άξενον ύποδοχήν, διότι μετά τινων ώρων διαμονήν εις τό υγρόν της άποθνήσκουσι οίπρότατα. Μετά 12 ώρας τό βραδυτέρον, όλα τά μικρόβια τερματίζουν τόν βίον των.

Τό συμπέρασμα λοιπόν είναι, ότι ή μελάνη δεν είναι επικίνδυνος, άφοϋ είναι μικροβιοκτόνος και δεν εισάγει εις τόν οργανισμόν τόν θάνατον.

Συμφωνούν με την τελευταίαν γνώμην οι δημοσιογράφοι μας ;

‘Η περιθάλψις των μικρών.

Εις τό Βερολίνον τά πτωχά παιδιά τρέφονται και ένδύονται υπό του δήμου. Δεν φαίνονται εις τας όδους μικροί έπαίται, δήτην έφημεριδοπώλαι ή άνθοπώλαι. ‘Εν περιπτώσει δέ, καθ’ ήν άστυφύλαξ συναγέσθη μικρών κωπνίζοντα, έχει τό δικαίωμα να του άποσπάση τό σιγαρέττον από τό στόμα.

‘Ο άλκοολισμός.

‘Ο άλκοολισμός ένέχεται κατά τό τρίτον εις την γενικήν θνησιμότητα. ‘Εξάγεται εκ τινος άνακωνώσεως, ότι ό άλκοολισμός είναι ή κυρία αίτια εις τό δέκατον των θανάτων και ή έμμεσος και συμβάλλουσα άφορμή εις έτερα δύο δέκατα. Παρά τοίς φρενοβλαβέσιν άποτελει τό ήμισυ της θνησιμότητος, ή δε επίδρασις αυτού σημειούται πλειότερον παρά τή άνδρϊ ή παρά τή γυναίκι.

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ μεταχειρισμένον έν καλή καταστάσει ζητείται πρός άγοράν. Πληροφορία παρ’ ήμιν.

Τά καλλίτερα κρασιά, τά εύγευστότερα ρακιά

ώς και τό περιώνυμον ήδύποτον :

‘Τριαντάφυλλον του Βοσπόρου

εις τας άποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

έν Γαλατΐ, Φερμαντζιλέρ, 88—90. Τηλέφ. 1105.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

‘Ο ειδικός περί την χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ’ έκάστην εις την κατοικίαν του : Μπίγιογλου, Μπουγιούκ Παράκ Καπού, όδός Δζαμιτζή, αρ. 7. ‘Ο έπιστήμιων ούτος διά της χειρομαντικής του δυνάμεως κατορθώνει να εξακριβώση τά παρόντα, να προΐδη τά μέλλοντα και να μεταβάλη την τύχην των συμβουλευομένων αυτών. Η χειρομαντία, ή αρχαιοτάτη των έπιστημών, επικυρωθεί από την ροήν των αίσθων. Πρός διαπίστωσιν της Ικανότητος του ως άνω χειρομάντων, άποταθήτε άπαξ πρός αυτόν.

ΟΝΕΙΡΟΝ

Στά ήρεμα νερά λιμνούλας ζοισέ ποτε νεαρότατο βατραχάκι Χαϊδαρμένο, παραχαϊδεμένο μπορούσε να πη κάτεις, μεγάλωνε, σωστό πειραχτήρι. Με όλη του την ήλικία, δεν ήταν πέτρα, που δεν την είχε τσαλαπατήσει, δεν ήταν κόψη, που να μη την είχε κολυμπήσει. Και οι τριγυρινοί, άντι να τό μαλλώνουν, άντι να περιορίζουν της άταξίας του, τό καμάρωναν, γιατί πραγματικώς ώραιότερο βατραχάκι δεν υπήρχε στον κόσμο από κείνο. Μόλις έβλεπε κανένα άδαλφό του να προβάλλη σε κήμια περτίτσα, άμέσως έρχιζε της πιτσιλιματιές, της φωνές... Σε λίγο έμεινος, έκει πάτω φωνάζοντας, καμάρωνε.

Καμάρωνε παιά νύχτα και μέρα, γιατί του τό ειχαν παραπεί κ’ έμεινο τό ειχε παραπεί... Ζούσαν έτσι ήσυχοι και ειρηνικοί οι βάτραχοι στα νερά της ήσυχης λιμνούλας.

‘Ενα βράδυ ό βάτραχος, νέος παιά σωστές, ξεκουράζετο απ’ της τρέλλες όλης της ήμέρας. Μισοβγαλμένος από τό νερό, μισοσκαπασμένος από ένα πλατόφυλλο, ροφούσε με ήδονή τη νυκτερινή δροσιά του τόπου. Αίφνης διέκρινε κάτι και σήκωσε τό κεφαλάκι του να διη.

Στην άκρη-άκρη του γυρμένου κλώνου μαι της ιτιάς, μια πεταλούδα λευκή είχε καθίσει. Η βραδυνη δροσιά άνασήκωνε τά κλαδιά της ιτιάς και σήκωνε έλαφρά μαζί και τό ώραιό κείνο κάτασπρα ζωντανό λουλουδι, σαν πούπουλο έλαφρό.

‘Η σκοτεινά προώδευεν, όλα ήσαν γεμάτα έμμορφιά μυστική, και ή λίμνη και ή ιτιές της και τά άλλα δένδρα της, με πειό πολύ απ’ όλα ή κατάλευκη ψυχή. ‘Ο βάτραχος έστέκειτο μόλις άναπνέοντας πρώτη φορά, που διέκρινε στον κόσμο κάτι άξιο του θαυμασμού του, κάτι έμμορφότερο από κείνον. ‘Ολα ήσαν σκούρα, σκοτεινά: μόνον εκείνη έλαφρά, λευκή. ‘Απ’ τη συγκίνησι δεν έβγαίνει ή φωνή του: ήθελε να της τό πη πώς την έρεζε, πώς άπεφάσιζε να ζήσουν πάντα μαζί, πώς δεν θα την έπειραζε, πώς σ’ όλα τά πετράκια έλεύθερα θ’ άνέβαινε. Στην καταπράσινη ψυχή του, ή χιονόλευκη εκείνη ύπαρξι είχε φέρει ζάλη, έρωτα και, ένφ’ άκόνιζε τη φωνή του για να της πη λόγια γλυκά, ή μεγάλη του φαντασία έπλαττε όνειρα χρυσομένα.

Και έκδασεν ό βάτραχος.

Μά τό ζωντανό, τό κρινόλευκο λουλουδι πέταξε τρομαγμένο, έκαμε δυό-τρεις γύρους, και ύστερα τράβηξε και χάθηκε στα σκοτεινά. ‘Αδικα κράζει ό βάτραχος: άδικα, πηδώντας από μια πέτρα σ’ άλλη, προσπαθεί να πάρη δύναμη, να ύψωθΐ, να πετάξη κ’ έκείνος: άδικα, μαρφωμένος για πάντα μέσ’ στη λίμνη, μέσ’ στο νερό, με αιωνίους συντρόφους πράσινους βατραχούς.

Χαμένη γι’ αυτόν ή πεταλούδα, χαμένη γι’ αυτόν ή όνειρεμένη του εύτυχία, χαμένη παιά γι’ αυτόν ή τρέλλα, ή χαρά, ή ζωή.

Για τόν ταπεινό, μοντό βηματισμό του δεν ταιριαζε τό πουπουλένιο, πηδηχτό περπάτημα της ψυχής.

— ‘Αί δεν είναι για όλους, καϋμένο βατραχάκι, ή λευκές ψυχές, δεν είναι για όλους τά κρινόλευκα λουλούδια, τά λευκά, τά αιθήρια όνειρα. Μη κλαις, πτωχέ, έχεις συντρόφους πολλούς στον κόσμο μέσα.

Μ.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή, 3-5 μ.μ.,
Γαλατΐ, όδφ Γιοργαντζιλέρ, όριθμ. 85,
Φαρμακείον Μιχαήλ Σωφρονιάδου.

‘Ελλην. Φιλολ. Σύλλογος. — ‘Εν περιβάλλοντι έκλεκτῳ και έπισήμῳ, έγένετο την Κυριακήν ή προαγγελθείσα συνεδρία του ‘Αρχαιολογικού τμήματος του ‘Ελλην. Φιλολ. Συλλόγου, καθ’ ήν ό σεβασμιώτατος μητροπολίτης Νικαίας κ. Βασιλείος ώμίλησε περί του βίου του άγ. ‘Ιωάννου του Χρυσόστομου, ‘Ο λιγύς άγορητής, με την διακρίνουσαν αυτόν εύφράδειαν, έμβρίθειαν και πολυμαθειαν, έγοήτευσε τό πολυπληθές αυτόν άκροατήριον, τό όποιον μετ’ άδιαπτώτου ένδιαφέροντος παρηκολούθησε τας φάσεις του βίου του Ιστορουμένου πατριάρχου. ‘Εν τέλει, ό σεβασμιώτατος μητροπολίτης έδέχθη θερμά τά συγκαρητήρια των άκροατών του, εύχομένων, όπως συχνότατα άκροώνται παρομοίων άνακωνώσεων.

— Τη αύριον Κυριακή, 11 τρέχ., ώρα 2 1/2 μ. μ., γενήσεται συνεδρία του ‘Αρχαιολογικού τμήματος, καθ’ ήν ό κ. Εύγένιος Δαλλέδζιο ποιήσεται άνακωνώσιν «Πρό τινος αρχαίας έκκλησίας».

‘Αρραβώνες. — Εύχαριστως άγγέλλομεν, ότι δύο εύγενείς καρδιαί συνεδέθησαν την Κυριακήν, έν εύρει κύκλῳ έγκρίτων οικογενειών, διά των δακτυλίων του άρραβώνος: ό χρηστός νέος κ. Σπυρίδων Ι. Γαβριηλίδης και ή χαριτωμένη δεσποινίς Χρυσάνθη Σ. Παπαστεργιοπούλου. Τά μνήστρα ηύλόγησεν ή Α. Σ. ό άγιος Καισαρείας κ. Νικόλαος. Εύχόμεθα από ψυχής σύντομον και την διά του ύμενα.ου ένωσην.

Γάμοι. — ‘Εν στενῳ κύκλῳ συγγενών και φίλων έτελέσθησαν την Κυριακήν έν Ταταούλας οι γάμοι του λαμπρού νέου κ. Παναγιώτου Πρίντζη μετά της έπεράστου δεσποινίδος ‘Ελεονώρας Κ. Βογιατζη. Εις τό εύόμοστον ζεύγος εύχόμεθα εκ καρδίας ρόδινον τόν συζυγικόν βίον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Κ. ΚΑΡΥΔΗΣ
Φαρμακοποιός
ΕΥΚΑΡΠΙΑ Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ
‘Ενυμφεύθησαν
έν Καδίκοι τῆ 5 Δεκεμβρίου 1916

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

‘Αμφιθέατρον. — ‘Υπό τόν τίτλον «Στην τα-ραχή», προβάλλεται εις τό ‘Αμφι μέχρι της έσπέρας της Κυριακής έξοχον κοινωνικόν δράμα, του όποιου πρωταγωνιστάί είναι οι διασημότεροι ήθοποιοί του γερμανικού θεάτρου, παρελαύνουν δε όλαί αι σκηναί του σημερινού κοινωνικού βίου. Αί άμφιέσεις και αι σκηνοθεσείαι του έργου είναι άφαντάστου πολυτελείας. Προσέτι δε εις τό αυτό πρόγραμμα προβάλλεται και τό υπέροχον έργον «Οί Σωματέμποροι», εις πράξεις τρεις με περιεργότατας σκηνάς. Ούδεμία άμφιβολία, ότι τό σεβαστόν κοινόν θα σπεύση να θαυμάση τό νέον πρωτότυπον αυτό πρόγραμμα του ‘Αμφι.

Κοσμογράφος. — Πολύ έκλεκται και αι ταινίαι του ώραιου τούτου κινήματογράφου, όστις πάντοτε είναι κοσμοβριθής. Καθ’ εκάστην έσπέραν, κατά τας 9 μ. μ., πρό της παραστάσεως και κατά τά διαλείμματα παιανίζει έσπουδιαντίνα.

Λουξεμβούργον. — ‘Ωραιαι ταινίαι προβάλλονται και την έβδομάδα ταύτην με πολύ ένδιαφέροντα θέματα και περιπετειώδη πλοκήν. Κωμωδίαί ξεκαρδιστικαί και φάρσαι εύφυνείς γοητεύουν τούς θαμώνας του κινήματογράφου τούτου.

‘Ορειανό. — Μέχρι της Κυριακής προβάλλεται μαζί με ώραιας άλλας ταινίας τό υπέροχον δράμα ‘Ερως, ‘Ερως, τό όποιον εις σκηνάς συναρπαστικής, παιζόμενας από τούς καλλιτέρους καλλιτέχνας της όθόνης, έκτυλλοσει μίαν έρωτικήν περιπέτειαν, ένθα τό αίσθημα τούτο υπερερεΐ και νικῆ.

ΠΑΗΡΕΣΤΑΤΟΣ χόρης της Μικρής ‘Ασίας, Β. Α. Μυστακίδου, δ. φ., έκτυπωθείς έν τῳ έν Μοιάφ Βασιλικῳ τυπολιθογραφείῳ, σχ. 1.20X80, πωλείται άντι 15 γροσίων μόνον έν τῳ βιβλιοπωλείῳ Μ. Α. Μαρκοπούλου, Γαλατΐ, Γιου-ξάν Καληρόμ, άριθ. 45.

